

ADVENTKIRIKU MUUTUMISE AJALUGU

ADVENTIST TIMELINE OF CHANGE

<https://www.asitreads.com/adventist-timeline-of-change>

See on ülevaade sellest, kuidas meie varane kogudus muutus samm-sammult kolmainsust mitte tunnistavast kogudusest tänapäevaseks, kindlalt kolmainsusele pühendunud kirikuks. See jutustab koguduse teerajajate ehk „rajajate” surmast ning mõjust, mida akadeemilised „õpetatud kirjatundjad” avaldasid meie koguduse suuna muutmisele. Kuigi aset on leidnud veel palju muidki sündmusi, oleme teema selguse säilitamiseks otsustanud keskenduda muutumise võtmesündmustele.

Selle loendi on koostanud As It Reads koostöös Truthseeker Ministriesi ja David Alleniga.

Muutused kronoloogilises järjekorras

1860 - Jäänukile (hingamispäeva pidavatele Jeesuse tulekusse uskujatele) antakse nimi Seitsmenda Päeva Adventistid, mis sai taeva heakskiidu.

1863 - 20. mail 1863 asutatakse Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverents (General Conference, GC).

Allikas: GC istungite 1863-1888 protokollide ära kiri (PDF).

1872 - Battle Creekis Michigani avaldatakse brošüürina „Seitsmenda Päeva Adventistide õpetatud ja järgitud põhimõtete deklaratsioon”, mis koosneb 25 punktist ja on suures osas James White'i kirjutatud. (Algset ingliskeelset brošüüri saab vaadata või alla laadida, klõpsates [SIIA](#).)

1872. AASTA ALGSE ADVENTKOGUDUSE 25 PÕHIMÕTET

1. On üks Jumal, isikuline vaimne olend, kõige Looja, kõikvõimas, kõiketeadev ja igavene, lõpmatu tarkuses, pühaduses, õigluses, headuses, tões ja halastuses; muutumatu ning oma esindaja, Püha Vaimu kaudu kõikjal kohal. Ps 139:7.

2. On üks Issand Jeesus Kristus, igavese Isa Poeg, kelle läbi Jumal lõi kõik ja kelle läbi kõik püsib. Ta võttis meie langenud soo lunastamiseks enesele Aabrahami soo olemuse; elas inimeste keskel täis armu ja tõe; elas meile eeskujuks; suri meie ohvrina; äratati üles meie õigeksmõistmiseks ning läks üles, et olla meie ainus Vahemees taevases pühamus, kus Ta oma verega meie pattude eest lepitust teeb. Seda lepitust ei viidud lõpule ristil, kus ohver üksnes toodi, vaid see on Tema kui Preestri töö viimane osa vastavalt leviitliku preesterkonna eeskujule, mis kujutas ette meie Issanda teenistust taevas. Vaata 3Ms 16; Hb 8:4-5; 9:6-7.

3. Vana ja Uue Testamendi Pühakiri anti Jumala sisendusel, sisaldab Tema tahte täielikku ilmutust inimesele ning on ainus eksimatu usu ja elu juhik.

4. Ristimine on kristliku koguduse talitus, mis järgneb usule ja meeleparandusele. Selle talitusega mälestame Kristuse ülestõusmist: näitame oma usku Tema matmisel ja ülestõusmisel ning selle kaudu kõigi pühade ülestõusmisel viimisel päeval. Neid tõsiasi ei kujuta sobivalt ükski muu viis peale Pühakirjas ettenähtud vee alla kastmise. Rm 6:3-5; Kl 2:12.

5. Uussünd hõlmab kogu muutust, mis on vajalik, et meid Jumala kuningriigi jaoks valmistada. See koosneb kahest osast: esiteks kõlbelisest muutusest, mille toovad pöördumine ja kristlik elu; teiseks ihulikust muutusest Kristuse teisel tulekul, mil surnud äratakse kadumatutena ja elavad muudetakse ühe hetkega, silmapilgutusega, surematuteks. Jh 3:3, 5; Lk 20:36.

6. Prohvetikuulutus on osa Jumala ilmutusest inimesele ja kuulub Pühakirja hulka, mis on kasulik õpetamiseks (2Tm 3:16). See on mõeldud meile ja meie lastele (5Ms 29:29). See ei ole läbitungimatusse saladusse peidetud, vaid teeb Jumala sõna erilist lambiks meie jalale ja valguseks meie teerajal (Ps 119:105; 2Pt 1:19). Selle uurijatele on kuulutatud õnnistus (Ilm 1:1-3). Seepärast peab Jumala rahvas sellest piisavalt aru saama, et mõista oma kohta maailma ajaloos ja talle pandud erilisi kohustusi.

7. Maailma ajalugu alates mineviku kindlaksmääratud aegadest, impeeriumide tõus ja langus ning sündmuste ajaline järgnevus kuni Jumala igavese kuningriigi rajamiseni on visandatud mitmes suures prohvetikuulutuste ahelas. Kõik need prohvetikuulutused peale lõpusündmuste on nüüd täitunud.

8. Õpetus maailma pöördumisest ja ajalikust tuhandeaastasest rahuriigist on viimaste päevade muinasjutt, mille eesmärk on uinutada inimesed lihalikku turvatundes, nii et Issanda suur päev tabaks neid nagu varas öösel. Kristuse teine tulek toimub enne tuhandeaastast ajajärku, mitte pärast seda, sest kuni Issanda ilmumiseni kestab paavstlik võim koos kõigi oma jäledustega, nisu ja raihein kasvavad koos ning kurjad inimesed ja petised lähevad Jumala sõna kohaselt aina kurjemaks.

- 9.** Adventistide 1844. aasta eksitus puudutas siis toimuva sündmuse olemust, mitte aega. Ükski prohvetlik ajajärk ei ulatu Kristuse teise tulekuni, kuid neist pikim, Tn 8:14 nimetatud 2300 päeva, lõppes sel aastal ja tõi meid sündmuseni, mida nimetatakse pühamu puhastamiseks.
- 10.** Uue lepingu pühamu on Jumala telk taevas, millest Paulus räägib kirjas heebrealastele alates 8. peatükist ja kus meie Issand teenib suure Ülempreestrina. See pühamu on Moosese telgi tegelik vaste ning sellega seotud meie Issanda preestritöö vastab vana lepingu aegsete preestrite tööle (Hb 8:1-5). See on pühamu, mis tuleb 2300 päeva lõpul puhastada. Nagu eelpildis, tähendab selle puhastamine ülempreestri sisenemist kõige pühamasse paika, et lõpetada kogu sellega seotud teenistuskord, kustutades ja eemaldades pühamust patud, mis olid esimese osakonna teenistuse kaudu sinna üle kantud (Hb 9:22-23). Selle tegeliku teenistuse töö algas 1844. aastal ning kestab lühikest, kuid määramata aega. Selle lõppedes on armutöö maailma heaks lõpetatud.
- 11.** Jumala kõlbelised nõuded on kõigil ajajärkudel kõigile inimestele samad. Need on kokku võetud käskudes, mille Issand kuulutas Siinail, uurendas kivilaudadele ja mis asetati laekasse, mida seetõttu nimetati „lepingulaekaks” ehk tunnistuslaekaks (4Ms 10:33; Hb 9:4). See seadus on muutumatu ja igavene ning vastab laudadele, mis on asetatud ülal asuva tõelise pühamu laekasse, mida samal põhjusel nimetatakse Jumala tunnistuslaekaks. Seitsmenda pasuna kõlades öeldakse: „Jumala tempel taevas avanes ning tema templis sai nähtavaks tema lepingulaegas.” Ilm 11:19.
- 12.** Selle seaduse neljas käsk nõuab, et pühendaksime iga nädala seitsmenda päeva, mida tavaliselt nimetatakse laupäevaks, oma tööst hoidumisele ning pühade ja usuliste kohustuste täitmisele. See on ainus Piiblis tuntud iganädalane hingamispäev. See eraldati enne paradiisi kaotamist (1Ms 2:2-3) ja seda peetakse taastatud paradiisis (Js 66:22-23). Hingamispäeva seadmise aluseks olevad tõsiasiad seovad selle just seitsmenda päevaga ega kehti ühegi teise päeva kohta. Iganädalase puhkepäeva kohta kasutatud nimetused „juutide hingamispäev” ja „kristlik hingamispäev” on inimeste väljamõeldised, Pühakirjaga vastuolus ja tähenduselt väärad.
- 13.** Kuna patuanimene, paavstlus, on mõelnud muuta aegu ja seadust ehk Jumala seadust (Tn 7:25) ning on peaaegu kogu kristlaskonna neljanda käsu suhtes eksiteele viinud, leiame prohvetikuulutuse reformist, mis toimub usklike seas vahetult enne Kristuse tulekut. Js 56:1-2; 1Pt 1:5; Ilm 14:12.
- 14.** Loomupärane ehk lihalik süda on vaenus Jumala ja Tema seadusega. Seda vaenu saab alistada ainult kiindumuste põhjaliku muutumise kaudu, kui ebapühad põhimõtted asendatakse pühadega. See muutus järgneb meeleparandusele ja usule, on Püha Vaimu eriline töö ning kujutab endast uussündi ehk pöördumist.
- 15.** Kuna kõik on rikkunud Jumala seadust ega suuda iseenesest Tema õiglastele nõuetele kuuletuda, sõltume Kristusest: esiteks oma varasemate üleastumiste õigeksmõistmiseks ja teiseks armu saamiseks, mille kaudu võime edaspidi Tema pühale seadusele vastuvõetavalt kuuletuda.
- 16.** Jumala Vaim on töötanud end koguduses ilmutada teatavate andide kaudu, mis on loetletud eelkõige 1Kr 12 ja Ef 4. Need annid ei ole mõeldud asendama Piiblit, mis on piisav meid päästeks targaks tegema, nii nagu Piibel ei saa asendada Püha Vaimu. Oma tegevuse eri kanaleid nimetades on Vaim lihtsalt hoolitsenud oma kohalolu ja tegevuse eest Jumala rahva juures kuni ajastu lõpuni, et juhtida rahvas mõistma Tema sisendatud sõna, veenda patus ning muuta südant ja elu. Need, kes eitavad Vaimu kohta ja tööd, eitavad selgelt Piibli seda osa, mis annab Talle selle töö ja koha.
- 17.** Jumal saadab kooskõlas oma järjekindla tegutsemisega inimkonna suhtes välja kuulutuse Kristuse teise tuleku lähenemisest. Seda tööd sümboliseerivad Ilm 14 kolm sõnumit, millest viimane toob esile Jumala seadust puudutava reformitöö, et Tema rahvas võiks selleks sündmuseks täielikult valmis saada.
- 18.** Pühamu puhastamise aeg (vaata punkti 10), mis langeb kokku kolmanda sõnumi kuulutamise ajaga, on uurimiskohtu aeg. Esmalt puudutab see surnuid ja armuaja lõpul elavaid, et otsustada, kes maa põrmus magavatest loendamatutest inimestest on väärt osa saama esimesest ülestõusmisest ja kes elavatest hulkadest on väärt elusalt taevasse võtmist. Need küsimused tuleb lahendada enne Issanda ilmumist.

19. Haud, mille poole me kõik liigume ning mida heebrea keeles väljendab *sheol* ja kreeka keeles *hades*, on pimeduse paik, kus ei ole tööd, kavatsust, tarkust ega teadmist. Kg 9:10.

20. Seisund, millesse surm meid viib, on vaikuse, tegevusetuse ja täieliku teadvusetuse seisund. Ps 146:4; Kg 9:5-6; Tn 12:2.

21. Inimesed tuuakse haua vangikojast välja ihuliku ülestõusmise kaudu. Õiged saavad osa esimesest ülestõusmisest, mis toimub Kristuse teisel tulekul; õelad teisest ülestõusmisest, mis toimub tuhat aastat hiljem. Ilm 20:4-6.

22. Viimse pasuna kõlades muudetakse elavad õiged ühe hetkega, silmapilgutusega, ning nad tõmmatakse koos ülesäratatud õigustega üles õhku Issandale vastu, et jääda igavesti Issanda juurde.

23. Need surematuks muudetud viiakse seejärel taevasse, Uude Jeruusalemma, Isa majja, kus on palju eluasemeid (Jh 14:1-3). Seal valitsevad nad koos Kristusega tuhat aastat, mõistes kohut maailma ja langenud inglite üle ehk määrates karistuse, mis viiakse nende suhtes täide tuhande aasta lõpul (Ilm 20:4; 1Kr 6:2-3). Sel ajal on maa mahajäetud ja kaoatilises seisundis (Jr 4:20-27), mida kirjeldab sama kreekakeelne sõna *abussos*, „sügavik”, mida kasutab Septuaginta kirjakohas 1Ms 1:2. Siin hoitakse Saatanat tuhande aasta jooksul vangis (Ilm 20:1-2) ja siin ta lõpuks hävitatakse (Ilm 20:10; Ml 3:19). Paik, kus ta universumis hävingut põhjustas, saab sobivalt mõneks ajaks tema süngeks vanglaks ja seejärel tema lõpliku hukkamise paigaks.

24. Tuhande aasta lõpul laskub Issand koos oma rahva ja Uue Jeruusalemmaga (Ilm 21:2). Õelad surnud äratakse üles ja nad tulevad veel uuendamata maa pinnale ning kogunevad linna, pühade leeri ümber (Ilm 20:9). Siis langeb taevast Jumala juurest tuli ja neelab nad. Nad hävitatakse juure ja oksani (Ml 3:19), muutudes otsekui olematuks (Ob 1:15-16). Selles igaveses hävingus eemal Issanda palgest (2Ts 1:9) saavad õelad neile ähvardatud igavese karistuse (Mt 25:46). See on jumalakartmatute inimeste hukk. Neid neelav tuli on sama, mille jaoks „praegusi taevaid ja maad” talletatakse; selle kuumus sulatab algained ja puhastab maa patu needuse sügavaimatest jälgedest. 2Pt 3:7-12.

25. Jumala väel tekivad vana maailma tuhost uus taevast ja uus maa. Uus Jeruusalemm on nende keskus ja pealinn ning neist saab pühade igavene pärand, paik, kus õiged elavad igavesti. 2Pt 3:13; Ps 37:11, 29; Mt 5:5.

See näitab selgelt kolmainusevastast ehk mittetrinitaarset alust, mida ei asendatud ega muudetud mingil viisil enne 1931. aastat.

Need punktid põhinevad kirjakohal 1Kr 8:6 ega sisalda mõistet jumalus (godhead) või kolmainus (trinity). Põhimõtted avaldati aastaraamatus esimest korda 1889. aastal. Enne 1981. aastat ilmusid need aastatel 1905, 1909, 1913 ja 1914. Seejärel tuli ebaselge ajajärk, kuid 1931. aastal avaldati need uuesti muudetud kujul. Järgmised avaldamisaastad olid 1942, 1955, 1965-66, 1973-74, 1975, 1980 ja 1981.

HERE Fundamental Principles of Seventh Day Adventists

FUNDAMENTAL PRINCIPLES OF SEVENTH-DAY ADVENTISTS.

As elsewhere stated, Seventh-day Adventists have no creed but the Bible; but they hold to certain well-defined points of faith, for which they feel prepared to give a reason "to every man that asketh" them. The following propositions may be taken as a summary of the principal features of their religious faith, upon which there is, so far as we know, entire unanimity throughout the body. They believe, —

I. That there is one God, a personal, spiritual being, the creator of all things, omnipotent, omniscient, and eternal; infinite in wisdom, holiness, justice, goodness, truth, and mercy; unchangeable, and everywhere present by his representative, the Holy Spirit. Ps. 139:7.

II. That there is one Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, the one by whom he created all things, and by whom they do consist; that he took on him the nature of the seed of Abraham for the redemption of our fallen race; that he dwelt among men, full of grace and truth, lived our example, died our sacrifice, was raised for our justification, ascended on high to be our only mediator in the sanctuary in heaven, where, through the merits of his shed blood, he secures the pardon and forgiveness of the sins of all those who penitently come to him; and as the closing portion of his work as priest, before he takes his throne as king, he will make the great atonement for the sins of all such, and their sins will then be blotted out (Acts 3:19) and borne away from the sanctuary, as shown in the service of the Levitical priesthood, which foreshadowed and prefigured the ministry of our Lord in heaven. See Lev. 16; Heb. 8:4, 5; 9:6, 7; etc.*

1872 - Vanem Joseph Bates sureb.

1874 - James White avaldab 1872. aasta põhimõtted uuesti ajalehe *The Signs of the Times* esimeses numbris 4. juunil 1874 (1. kd, nr 1, lk 3) ning Uriah Smith väljaandes *Advent Review and Herald of the Sabbath* 24. novembril 1874 (44. kd, nr 22, lk 171).

James White rõhutab *Signs of the Times* põhimõtteid tutvustades järgmist:

„Avaldades selle kokkuvõtte oma usust, tahame selgelt öelda, et meil ei ole väljaspool Piiblit ühtegi usupunkti, usutunnistust ega käitumisjuhust. Me ei esita seda oma vendade ja õdede volitusel ning see ei ole mõeldud tagama meie ususteemmis ühetaolisust. See on lühike avaldus märkimisväärest üksmeelest, mis meie seas praegu valitseb ja on valitsenud ka seni.”

Põhimõtted sellisel kujul, nagu need avaldati ajalehes *Signs of the Times* 4. juunil 1874 (1. kd, nr 1, lk 3).

1877 - Oaklandis Californias peetakse Piibliseminar, kus Uriah Smith ja James White esitavad Seitsmenda Päeva Adventistide peamised õpetused. Seminar käsitleb kõike alates pühamust ja prohvetikuulutustest kuni patu olemuse ja Kristuse olemuseni ning kinnitab ja tugevdab adventismi õpetusi sellisel kujul, nagu need on esitatud 1872. aasta põhimõtetes.

1881 - Vanem James White sureb.

1883 - Vanemad J. B. Frisbie ja John Nevins Andrews surevad.

1883 - Peakonverentsi istungil otsustatakse kiriku käsiraamatut mitte avaldada, sest ei peeta soovitavaks astuda samme kirikliku distsipliini, usutunnistuse või formalismi poole (RH, 27. november).

(Usuline formalism rõhutab rituaale ja teenistuskorda, mitte nende tähendust.)

1888 - Minneapolis Minnesotas toimub Peakonverentsi 27. istung, millel osaleb 91 saadikut ja ligikaudu 475 inimest. Jumal toob vanemate Waggoneri ja Jonesi kaudu oma rahvale usu läbi õigeks mõistmise tõe. Tugevale piibellikule alusele rajatud sõnum Jumala armastusest tähistab valju hüüde algust. Kahjuks seisab suur enamus koguduse juhtidest sõnumile vastu. Ellen White kirjutab:

„Minneapolis valitsenud eelarvamused ja arvamused ei ole sugugi surnud. Seal külvatud seemned on valmis tärkama, elama ja samasugust saaki kandma, sest juured on endiselt alles ... ning need kannavad oma ebapüha vilja, mürgitades arusaamist ja pimestades mõistust neil, kellega te kokku puutute, nii Jumala sõnumitoojate kui ka sõnumite suhtes.”

(Käsikiri 40, 1890; 1888 Materials, peatükk 115)

1889 - Põhimõtted laiendatakse 28 õpetuspunktiks ja avaldatakse 1889. aasta aastaraamatus. Kaks esimest punkti, mis käsitlevad õpetust Jumalast, jäävad muutmata. Samasugusena trükitakse need uuesti SDA aastaraamatutes 1905-1914.

Klõpsates [HERE](#) saab vaadata või alla laadida algset 1889. aasta SDA aastaraamatut (põhimõtted on lehekülgedel 147-151).

1889 - Vanem Joseph Harvey Waggoner (Ellet Joseph Waggoneri isa) sureb.

1889 - D. M. Canright, silmapaistev adventismi juht, kes lahkus kogudusest 1887. aastal, avaldab raamatu „Seitsmenda päeva adventismist loobumine” (renounced). Raamatu 25. leheküljel astub ta oma endiste vendade vastu ja ütleb, et „nad hülgavad kolmainsusõpetuse”.

Seventh-day Adventism Renounced

1890 - Juhid püüavad eemaldada nime „Seitsmenda Päeva Adventistid” ajakirjast *American Sentinel* (SDA kiriku usuvabaduse ajakiri), et muuta väljaanne teiste uskkondade seas populaarsemaks. See samm jääb siiski tegemata, sest elav prohvet on veel kohal. Ellen White ütleb: „See tegevussuund on esimene samm valede sammude reas.” (*Counsels to Writers and Editors*, lk 96.) Juhtivad vennad liiguvad oikumeeniliste järeleandmiste teele.

1891 - Peakonverents saadab Ellen White'i kaugele Austraaliasse, vastupidi talle antud valgusele (*This Day With God*, lk 61). E. J. Waggoner saadetakse kümneks aastaks Inglismaale ajakirja *The Present Truth* toimetajaks, et eraldada ta A. T. Jonesist ja E. G. White'ist (W. C. White'i kiri A. G. Daniellsile, 30. mai 1902).

1892 - Vanem Roswell F. Cottrell sureb.

1892 - Piibliõpilaste raamatusari - õppetunnid avalikkusele. Nr 90 „Piibli kolmainsusõpetus”. Artikli kordustrükk ajalehest *New York Independent*, 14. november 1889. Autor Samuel Spear (ei olnud SDA liige). Artikkel edendab mõtet „ühe Jumala elust ja tegevusest kolme hüpostaasi ehk isikuna”, kuid samuti „Poja igavesest jumalikust alluvusest Isale”. Traktaat kasutas termineid, mida adventistid tavaliselt ei tarvitanud, kuid oli sisult üldiselt mittetrinitaarne.

"The Bible Doctrine of the Trinity." Reprint of article in *New York Independent* on November 14, 1889. Author - Samuel Spear (non-SDA).

1894 - Ellen White hoiatab: „Jumala lastel on väga tõsine viga seada tõe põhimõtte ohtu, püüdes ehitada silda üle kuristiku, mis eraldab neid pimeduse lastest.” (BEcho, 9. aprill 1894, lõik 6.) „Kogudus, mis vähendab vahemaad enda ja paavstluse vahel, libiseb tagasi.” (ST, 19. veebruar 1894.) Nagu hiljem näeme, jätab juhtkond need nõuanded tähelepanuta.

1894 - Herbert Camden Lacey osaleb Battle Creek College'i volitatud esindajana pühapäevapidajate ja kolmainsusõpetuse pooldajate kohtumisel, mis käsitleb Michigani üliõpilaste vabatahtliku liikumise välismisjonit. Lacey võtab kolmainsusõpetuse uuesti omaks.

1895 - Ellen White hoiatab Battle Creeki juhte: „Issand ei ole seadnud ühtegi oma inimlikku tööriista nende korralduste ja kontrolli alla, kes on ise ekslikud ja surelikud ... Kuid Battle Creekis kasutatakse praegu võimu, mida Jumal ei ole andnud, ning Tema mõistab kohut nende üle, kes sellist autoriteeti säilitavad ... Vennad, laske Jumalal valitseda.” (TM 347.3)

1896 - H. Camden Lacey peab Austraalias Cooranbongis loenguid kolmainsusest. Ellen White'i kirjanduslik abiline öde Marian Davis teeb rohkesti märkmeid. Arthur G. Daniells ei vaidle loengutele vastu.

1896 - Peakonverentsi istungil soovitatakse olulist muudatust: valida üks mees juhiks. Vendadele soovitatakse siiski, et seda ei oleks tark teha. Ellen White hoiatab: „Inimeste asetamine sinna, kus peaks olema Jumal, ei austa ega ülista Jumalat. Kas Peakonverentsi president on rahvaste Jumal? Kas Battle Creeki mehi peetakse piiritult targaks? ... „Lõpetage inimeste peale lootmine.”” (TM 375.2)

1897 - John Harvey Kellogg esitleb Peakonverentsi istungil oma esimesi panteismi suunas viivaid uurimusi.

1898 - *Review and Herald* avaldab kolmainsust õpetava artikli sarjast „Kuninga sõnumitooja” - „Jumal-inimene” (1898).

1898 - R. A. Underwoodi arusaam Pühast Vaimust muutub: ta hakkab Püha Vaimu pidama eraldi isikuks ja temast saab trinitaar.

1898 - Ellen White ütleb: „Kogudus on Laodikea olukorras. Selle keskel ei ole Jumala ligiolekut.” (Ms 156, 1898 - *Notebook Leaflets from the Elmshaven Library*, 1. kd, *Need of Self-Sacrificing Effort*, lk 99.)

1900 - *The Review and Herald* avaldab taas kaks „Kuninga sõnumitooja” (The King’s Messenger) artiklit, mis mõlemad õpetavad kolmainsust: „Kolmas isik” (The Third Person, jaanuar 1900) ja „Segunenud isiksused” (Blended Personalities, aprill 1900).

1901 - Esimest korda avaldatakse Piibli *The American Standard Version*. Üleminek katoliiklaste ja protestantide ühisele Piiblile mõjutab adventismi, viies seda väikeste sammudega tõest eemale.

1901 - Muudatusettepanekuid korratakse ning hääletatakse selle poolt, et üks esimees juhiks Peakonverentsi ainult ühe aasta. Arthur Daniells valitakse, kuid kaks aastat hiljem on ta endiselt president. Peakonverentsi täitevkomitee liikmete arv suureneb 13-lt 25-le (GCB, lk 151). Ellen White hoiatab, et kogudus töötab valede põhimõtete järgi (Ms 37, lk 98, 1901): „Inimesed on kaotanud usalduse töö juhtide vastu. Ometi kuuleme öeldavat, et konverentsi häääl on Jumala häääl. Iga kord, kui olen seda kuulnud, olen mõelnud, et see on peaaegu jumalateotus.” (Ms 37, 1901, lk 8.)

1902 - J. H. Kellogg valmistub avaldama oma teost *The Living Temple*. Teda hoiatatakse, et ta ei lisaks sellesse oma uusi teooriaid, kuid ta ei hooli nõuannetest. Sügisnõukogul püüab ta saada raamatu avaldamiseks heakskiitu, kuid Ellen White’i kiri Daniellsile soovib tal raamatuga mitte mingit tegemist teha. Kellogg viib käsikirja välise tööna *Review and Herald* kirjastusse ning seal nõustutakse see avaldama.

Selle järel põlevad maani maha Kelloggi juhitud Battle Creeki sanatoorium (18. veebruaril) ja *Review and Herald* trükikoda (30. detsembril), koos sellega ka raamatu *The Living Temple* trükipoognad. Kellogg viib käsikirja siiski mittheadventistide trükikotta. Aastatel 1901-1923 toimus 23 tulekahju. Taevane kohtuotsus rakendus.

1902 - Ellen White on Peakonverentsi (GC) tegevusest hämmeldunud ja pettunud ning otsustab kõigist selle koosolekutest kõrvale jääda. Ta kirjutab oma poegadele Edsonile ja Williele: „Mul on väga vähe usku sellesse, et Issand annab neile meestele vastutustunde, vaimuliku nägemise ja taevase otsustusvõime. Nende tegevussuund ajab mind segadusse. Nüüd tahan keskenduda oma erilisele tööle ega osaleda ühelgi nende koosolekul, ei lähedal ega kaugel toimuvatel laagrikoosolekutel. Mu meel ei tohi sattuda segadusse nende kalduvuse tõttu tegutseda otse Jumala poolt mulle antud valguse vastu. Mina olen lõpetanud. Ma hoian alal teadmise, mille Jumal on mulle andnud. Minu häält on kuuldud mitmesugustel konverentsidel ja laagrikoosolekutel. Nüüd pean tegema muudatuse ... Seepärast lahkun ja jätan nad võtma vastu sõna Piiblist ... See on mulle antud valgus ja ma ei kavatse sellest kõrvale kalduda.” (Kiri W-186 Edsonile ja Willie White’ile, 2. detsember 1902, lk 4-5.)

1903 - Teose *The Living Temple* sisu ja alfa-eksiõpetuse tõttu algab kriis.

Kellogg avaldab raamatu *The Living Temple*, millesse ta on lisanud oma teooriad. Ellen White ütleb, et need on „spiritistlikud” ja „panteismile kalduvad” (*Special Testimonies B*, nr 6, lk 41). Tema sõnul on need õpetused „surmavate eksiõpetuste alfa” (1SM 200) ning „peagi järgneks oomega. Ma värisen meie rahva pärast. *The Living Temple* väidab, et Jumal on lilles, lehes ja patuses inimeses. Kuid Jumal ei ela patuses inimeses. Sõna kuulutab, et Ta elab ainult nende südames, kes Teda armastavad ja õigust teevad. Jumal ei ela patuse südames; seal on vaenlane.” (*Sermons and Talks*, 1. kd, lk 341-343.)

Kellogg väidab aga, et tema raamat on kooskõlas Ellen White'i kirjutistega ja seda saab toetada *Tunnistuste* ütlustega. Ellen White selgitab, et Kellogg võttis tema ütlused kontekstist välja ja tõlgendas neid oma mõistuse järgi: „Ma nägin, mis oli tulemas, ja nägin, et meie vennad olid pimedad. Nad ei mõistnud ohtu.” (*Sermons and Talks*, 1. kd, lk 344.)

Nägemuses näeb Ellen White „alust, mida toetavad tugevad tugipostid - Jumala sõna tõed. Üks meditsiinitöös suurt vastutust kandev mees juhatas seda meest nõrgestama selle aluse tugesid ...” (1SM 204.)

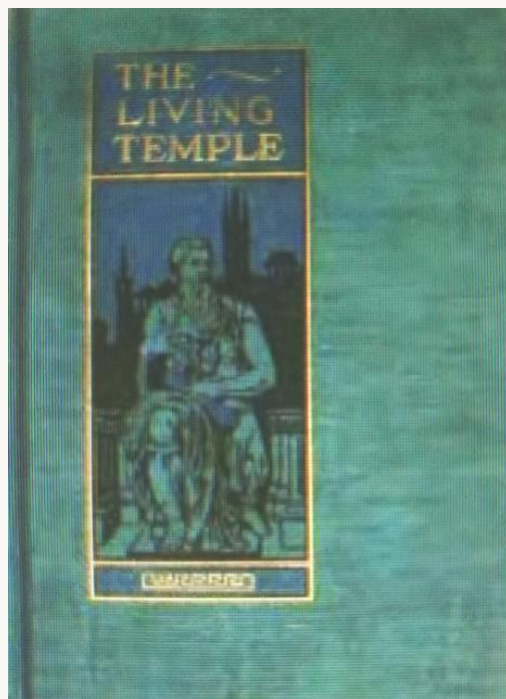
1903 - Sügisnõukogu: arusaam Jumala olemusest ja isikust on ohus.

A. G. Daniells kardab, et *The Living Temple*'i pooldajad tekitavad vastasseisu, ega söanda hääletamist nõuda. Ellen White kirjutab talle: „Ole ettevaatlik selles, kuidas sa toetad selle raamatu vaateid Jumala isiku kohta ... Mulle on näidatud, et selle raamatu autor on valel teel.” (*Keepers of the Flame*, nr 6, dr Alan Lindsay.)

Pärast nõukogu kirjutab Daniells W. C. White'ile muudatustest, mida Kellogg kavatseb oma raamatus teha: „Seoses dr Kelloggi plaaniga „Elav tempel” läbi vaadata ja uuesti avaldada ... lühikese aja jooksul oli ta võtnud omaks usu kolmainussuse ning nägi nüüd üsna selgelt, milles seisnesid kõik raskused ... Ta uskus nüüd Jumal Isasse, Jumal Pojasse ja Jumal Pühasse Vaimusse ning tema seisukoht oli, et kogu universumi ja iga elusolendi täitis Jumal Püha Vaim, mitte Jumal Isa ...” (29. oktoober 1903, lk 1-2.)

Ellen White kirjutab Kelloggile: „Sa ei mõista selgelt Jumala isikut, kes on meile kui rahvale kõik kõiges. Sa oled praktiliselt hävitanud Issanda Jumala enda.” (Kiri 300, *The Elmshaven Years*, 5. kd, 1900-1905, Arthur L. White, 1941.)

Ta ennustab ka seda, mis tulevikus juhtub: „Hingede vaenlane on püüdnud tekitada oletust, et Seitsemenda Päeva Adventistide seas peab toimuma suur reform ning et see reform tähendaks loobumist õpetustest, mis on meie usu sambad, ja osalemist ümberkorraldamise protsessis.”

„Kui see reform teoks saaks, mis oleks selle tulemus? Tõe aluspõhimõtted, mille Jumal on oma tarkuses andnud jäänukkogudusele, heidetaks kõrvale. Meie usk muutuks. Aluspõhimõtteid, mis on kandnud tööd viimase viiekümne aasta jooksul, peetaks eksituseks. Loodaks uus organisatsioon. Kirjutataks uue korra kohaseid raamatuid. Avaldataks intellektuaalse filosoofia süsteem ...” (1SM 204.)

1903 - Tehti ettepanek kehtestada uus valitsemiskord, mille järgi kogudus valib Peakonverentsi presidendi ja annab talle volitused. See annab presidendile ja juhtivatele ametnikele õiguse viia ellu seda, mida nad arvavad inimestel vaja olevat. Daniellist saab president järgmiseks kahekümneks aastaks. Uue põhikirja järgi on 25-liikmelisel täitevkomiteel istungitevahelisel ajal täielik haldusvõim ning mistahes viis liiget võivad moodustada otsustusvõimelise kvoorumi ja võtta kogu komiteed puudutavaid meetmeid.

Ellen White kirjutab: „Need põhimõtted on Jumala põhimõtetele nii võõrad, et Jumal ei saa õnnistada neid, kes nende poolt hääletavad.” (GCB 1903, lk 152.) Ka E. J. Waggoner vaidleb vastu: „See on täielikult ja läbinisti vastuolus Piibli põhimõtetega.” (GCB 1903.) Percy Magan ütleb: „Need on samad põhimõtted ja neid rakendatakse täpselt samal viisil nagu sadu aastaid tagasi, kui kujunes paavstlus.” (GCB, 3. päev, nr 10, lk 150.) A. T. Jones märgib: „See kavandatud põhikiri tühistab selle organisatsioonimudeli põhimõtted, mis anti meile Peakonverentsil 1897. ja 1901. aastal.” (GCB 1903, lk 152-153.) Peakonverentsi istung hülgas 1897. ja 1901. aasta soovitused.

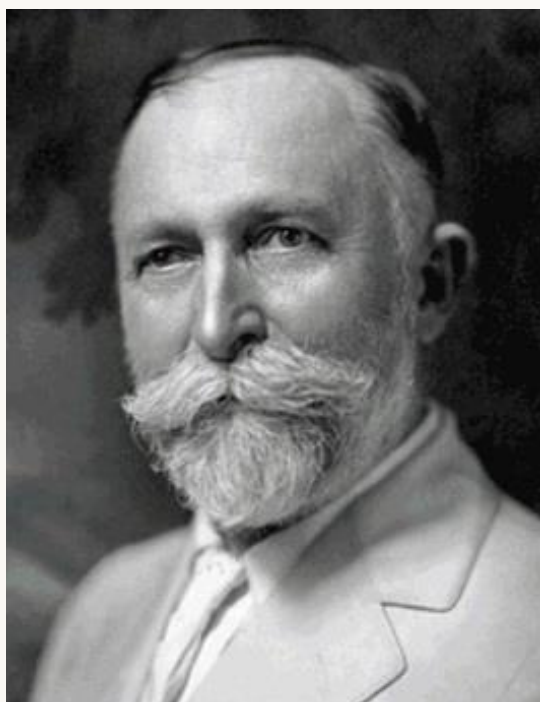
1903 - Uriah Smith sureb.

<— John Harvey Kellogg

1903 - Dr John Harvey Kellogg edendab pärast panteismist pöördumist Battle Creekis kolmainsusel põhinevaid õpetusi. Kellogg palub Jonesil tulla Battle Creek College'i õpetajaks. Waggoner kolib Battle Creeki, mis seab ta suurde ohtu. Ellen White kirjutab talle: „Saatan töötab kavalalt ja väsimatult, et sind oma eksitavate kiusatuste kaudu hävitada ... Ta loodab juhtida sind spiritismi labürinti.” (Kiri 231, 1903.)

1904 - Ellen White näeb nägemust, milles ingel ütleb Jonesile ja Waggonerile: „Mõtted, mille olete omaks võtnud kooskõlas raamatu *The Living Temple* eriteooriaga, ei ole puhas tõde. Tõde ja eksitus on omavahel segatud ... Eraldage täielikult lummatavatest ja eksitavatest mõtetest, mis läbivad kogu raamatut *The Living Temple*.” (Kiri 279, 1904.)

Lisateavet Kelloggi ja varase adventismi kohta annab Terry Hilli artikkel „20. sajandi alguse kriis - Kellogg ja Püha Vaim”, „The early 1900's crisis - Kellogg and the Holy Spirit”.

1904 - Ellen White'i seisukoht erineb Kelloggi omast: „Teema, millest ta rääkis, käsitles elu ja Jumala suhet kõige elavaga. Oma ettekandes puudutas ta seda teemat mõningal määral, kuid tegelikult varjas seda, tõstes kõrgeima väärtusena esile panteismi meenutavaid teaduslikke teooriaid ... Olin hämmastunud, nähes, kui innukalt võeti vastu näiliselt targad ja petlikud teooriad. Selle kõne mõju julgustas kõnelejat kutsuma Battle Creeki usuvendadest kokku nõukogu, et neid kõitvaid mõtteid edasi uurida.” (*Special Testimonies Series B*, nr 6, lk 210.)

„Mäss ja ärataganemine on lausa õhus, mida me hingame.” (2SM 58.)

Ärataganemine „viib otsekui kesköisesse pimedusse, mis on läbitungimatu nagu kotirii” ning selle jõud kasvab kuni Jeesuse tulekuni. (*Manuscript Releases*, 7. kd, lk 185.1.)

1904. aastal kirjutab Ellen White: „Viimase viiekümne aasta jooksul on meie ette toodud kõik eksiõpetuse vormid ... Seitsmenda Päeva Adventistidele on igasuguste sõnumitega antud ülesanne näidata tõde, mis paljastab iga punkti, mida on otsitud palve ja uurimisega ning kinnitatud Issanda imettegeva väega.” (*Special Testimonies*, Series B nr 2, lk 59.)

Pange tähele, et 1904. aastaks oli usu alus kindlalt rajatud: „Paljud meie rahva seas ei mõista, kui kindlalt on meie usu alus pandud. Minu abikaasa, vanem Joseph Bates, isa Pierce, vanem Hiram Edson ja teised, kes olid innukad, õilsad ja tõemeelsed, kuulusid nende hulka, kes pärast 1844. aasta tähtaja möödumist otsisid tõde nagu peidetud varandust ... Kui nad jõudsid oma uurimises punktini, kus ütlesid: „Me ei saa enam midagi teha”, tuli Issanda Vaim minu peale, mind võeti nägemusse ning mulle anti uuritavatest kirjakohtadest selge seletus ja juhised selle kohta, kuidas peaksime töötama ja tõhusalt õpetama. Nii anti valgust, mis aitas meil mõista Kristust, Tema teenistust ja preestriametit käsitlevaid kirjakohti. Mulle tehti selgeks tõe joon, mis ulatub sellest ajast kuni hetkeni, mil astume Jumala linna, ning ma andsin teistele edasi juhised, mille Issand oli mulle andnud.” (1SM 206.4.)

1905 - 1889. aasta 28 põhimõtet pealkirjaga „Meie usu kokkuvõte” lisatakse taas kiriku aastaraamatusse ja need ilmuvad seal kuni 1914. aastani.

Ellen White kinnitab neid põhimõtteid: „Iga sammast, mille Tema on rajanud, tuleb tugevdada. Me ei saa nüüd astuda kõrvale aluselt, mille Jumal on pannud. Me ei saa praegu liituda ühegi uue organisatsiooniga, sest see tähendaks tõest taganemist.” (Käsikiri 129, 1905.) „Viimased viiskümmend aastat ei ole kustutanud meie usust ainsatki kriipsu ega põhimõtet, mille võtsime vastu, kui pärast 1844. aasta möödumist tehti meile kindlaks suured ja imelised tõendid ... Mitte ühtki sõna ei muudeta ega tühistata.” (Kiri 326, 4. detsember 1905; *The Upward Look*, 352.4.)

1905 - Daniel Bourdeau sureb.

1905 - Ellen White ütleb, et pioneeride kirjutisi tuleb uuesti avaldada: „Jumal on andnud mulle valgust meie perioodiliste väljaannete kohta. Mis see on? Ta on öelnud, et surnud peavad kõnelema. Kuidas? Nende teod järgnevad neile. Me peame oma töös kordama meie pioneeride sõnu - nende, kes teadsid, mida maksis tõe otsimine nagu peidetud varanduse leidmine, ja kes töötasid meie töö aluse rajamisel.”

„Nad liikusid samm-sammult edasi Jumala Vaimu juhtimisel. Need teerajajad kaovad ükshaaval. Mulle on antud sõnum: kordame seda, mida need mehed on varem kirjutanud.” (RH, 25. mai 1905.)

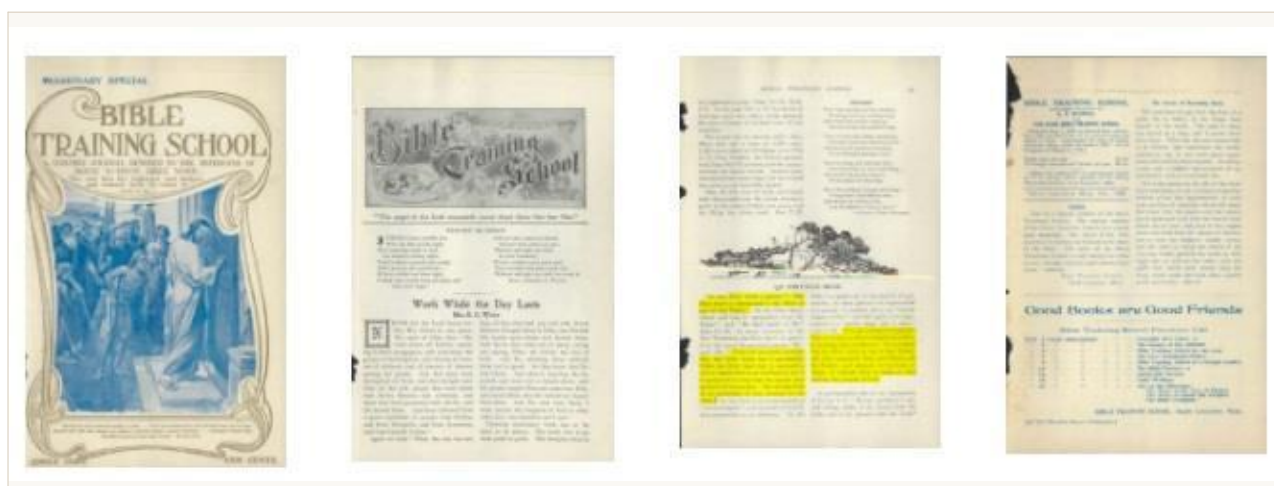
1907 - Ärataganemine on saabunud. J. H. Kelloggi ärataganemise kohta hoiatab Ellen White: „Ärataganemise aeg on käes. Kõigi kujuteldavate jõupingutustega püütakse heita kahtlust meie seisukohtadele, mis on kujunenud enam kui poole sajandi jooksul.” (Kiri 410, 1907, lk 2, J. E. White’ile, 26. august 1907; 7MR 195.)

1910 - Viis aastat enne Ellen White’i surma ilmub Piiblikooli detsembrinumber, milles kasutatakse mõistet „Kolmainsus” (Trinity). Leheküljel 13 (allpool oleva PDF-faili 15. lehekülgl) kirjeldatakse rubriigis „Küsimused” Püha Vaimu järgmiselt: „Üks Kolmainsusest, esindab täielikult Jumalat, Kristust ja Kolmainsust.”

Klõpsates SIIA saab 35-leheküljelise PDF-koopia Piiblikooli algsest detsembrinumbrist. Allpool on pildid selle PDF-i lehekülgedelt 1, 3, 15 ja 35.

1912 - *Review and Herald* avaldab uuesti meie usu algsed põhimõtted. Kaks esimest on muutmata: „üks Jumal” ja „üks Issand” (22. august 1912, lk 4).

1913 - F. M. Wilcox avaldab *Review and Heraldis* „Kolmainsuse traktaadi” ja Ellen White’i 1898. aasta tsitaadi raamatust *The Desire of Ages* sihilikult kõrvuti, et kujundada usust eksitav pilt (6. kd, 9. oktoober 1913, lk 21). Wilcox esitab jumaliku kolmainsuse, mis hõlmab Püha Vaimu jumaluse kolmanda isikuna. Sellest saab lähtekoht, kus „Jumalus” (Godhead), mida kasutas üksnes Ellen White, võrdsustatakse Wilcoxi „jumaliku kolmainsusega”. See paistab olevat tõrjuv vastus Moody Bible Institute’i James Gray väitele, et adventistid eitavad kolmainsust. (James Gray, *Bible Problems Explained*, 1913.)

1915 - Ellen White hoiatab, et pärast tema surma toimuvad suured muutused: „Minu kohus on öelda inimestele, kes seda muidu ei mõistaks, et kuradil on üks plaan teise järel ning ta viib need ellu viisil, mida nad ei oska oodata. Saatana käsilased leiutavad viise, kuidas teha pühadest patused. Ma ütlen nüüd, et pärast minu puhkama asetamist toimuvad suured muutused. Ma ei tea, millal minu aeg saabub, ning tahan kõiki hoiatada kuradi mitmesuguste sepitsuste eest. Tahan, et inimesed mõistaksid: enne oma surma hoiatasin neid täielikult.” (Käsikiri 1, 24. veebruar 1915.)

1915 - Ellen G. White sureb.

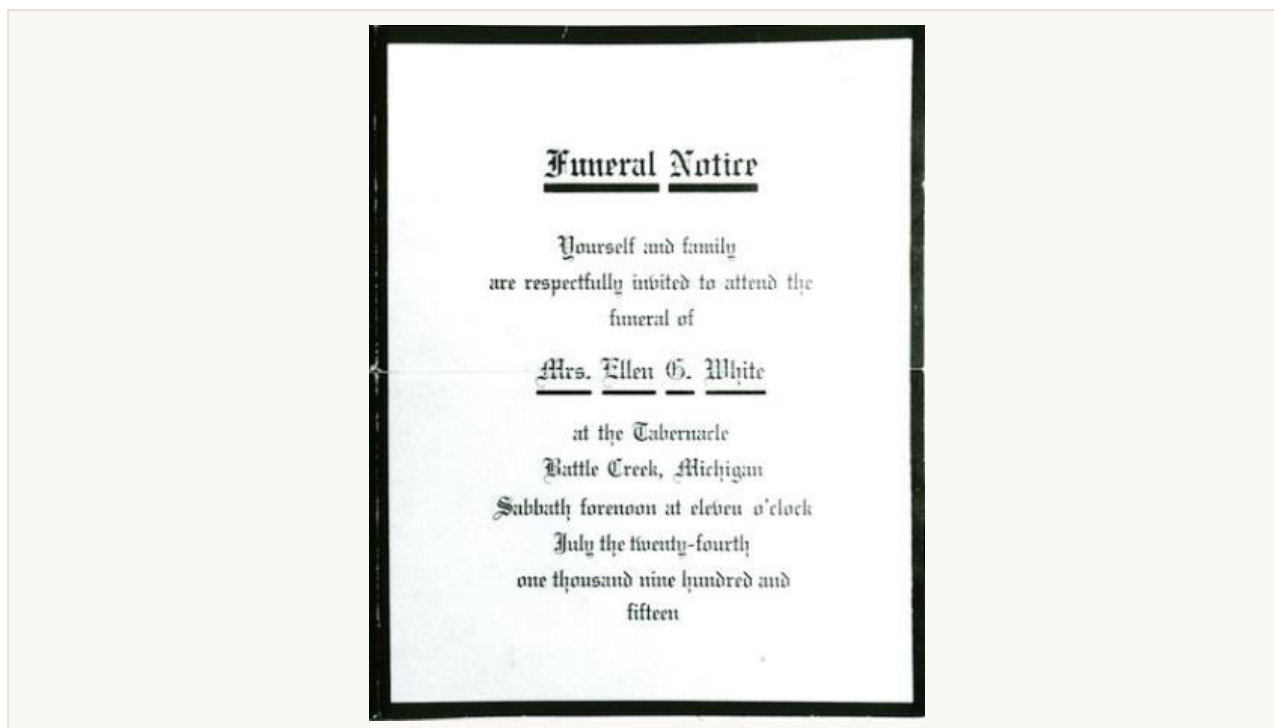
Kui Ellen White 1915. aasta juulis suri, peeti kolm matusetalitust, kus meenutati tema elu sõnakuulutajana. Neist võttis hinnanguliselt osa 5400 inimest. Esimene talitus toimus 18. juulil tema California kodu, Elmhaveni murul. Teine mälestusteenistus peeti järgmisel päeval Oaklandis Californias. Kolmas ja suurim oli jumalateenus hingamispäeval, 24. juulil Battle Creekis Michiganis, kus Ellen White oli palju aastaid elanud ja kuhu ta maeti oma abikaasa Jamesi kõrvale.

1915 - „Meie usu kokkuvõte” (Synopsis of Our Faith), mis sisaldas meie põhimõtteid, mille oli 1872. aastal suures osas kirjutanud James White ning mis lisati 1889. aasta ja uuesti 1905-1914 aastaraamatutesse, eemaldati 1915. aasta SDA aastaraamatust Peakonverentsi statistiku Edson Rogersi poolt. Ta tegi seda nähtavasti kohe pärast elava prohveti surma. Nii kõrvaldati teelt meie põhimõtted, mille pioneerid olid koostanud täielikus üksmeeles.

1916 - Vanem E. J. Waggoner ja dr David Paulson surevad.

1918 - Vanemad George I. Butler, James H. Morrison ja W. H. Littlejohn surevad.

1919 - Piibli- ja õpetajate konverents peetakse salaja. Arutelu muutub ajuti tuliseks, kui mõned juhtivatel ametikohtadel olevad inimesed katsuvad pinda, et näha, kas kolmainsusõpetuse saab sisse tuua. Vastuseis on piisav, et arutelu teiseks korraks edasi lükata. Selle viis nädalat kestnud sündmuse (1. juulist 1. augustini) protokollid kaovad 55 aastaks, kuni 1974. aastani.

Klõpsates HERE saab 1919. aasta Piiblikonverentsi täieliku algse aruande (1. juuli - 1. august 1919). Klõpsates HERE saab dr Gary Hullquisti koostatud märkmed selle konverentsi kohta.

1922 - Judson Washburn kirjutab Daniellsile avaliku kirja, milles ütleb, et 1919. aasta Piiblikonverents oli „kõige kohutavam asi, mis selle uskkonna ajaloos kunagi juhtunud on”.

(J. S. Washburn, *An Open Letter to Elder A. G. Daniells and an Appeal to the General Conference*, 1922, lk 28-29.)

Teine Washburni kiri Claude Holmesile avaldatakse 36-leheküljelise paljundusena pealkirjaga „Ehmatav oomega ja selle tõeline genealoogia” (soome keelde tõlkimata), *The Startling Omega*, ning jagatakse 1922. aasta Peakonverentsi istungil osalejatele. Selles kirjutab ta, et Washingtoni koolist on saanud „kõrgema kriitika pesa” (a nest of Higher Criticism), ning süüdistab kõigis teoloogilistes probleemides Daniellsi ja Prescotti. (*Omega Tract*, Washburn, lk 1, 6.)

1922 - Vanem Stephen N. Haskell, paljude menuraamatute autor ja adventistlik pioneer, sureb.

1923 - Vanemad Alonzo Trevor Jones ja O. A. Johnson surevad.

1924 - John Norton Loughborough, meie esimese põlvkonna viimane rajajapioneer, sureb.

1926 - LeRoy Froomil, kes oli algul abisekretär ja kellest sai seejärel kuni 1950. aastani Peakonverentsi teenistuosakonna sekretär, palutakse esitada Milwaukee Peakonverentsi istungil uurimused Püha Vaimu kohta.

Oma uurimistöös tugineb Froom autorite raamatutele, kes ei kuulu meie usku - ta läheb materjali otsima Babüloni -, sest ta ei leia oma päevakavaga sobivat ainet meie oma uskkonna kirjutistest. Sõna „jumalik” (Divine) tähendus muutub järk-järgult, kuni see ei tähenda enam täielikult jumalikku. Me ei tea, kuidas see muutus, kuid trinitaarid hakkasid kasutama mõistet „jumalusolend” (Deity), mitte „jumalik” (Divine). Varem tähendasid „jumalik” ja „jumalusolend” sama.

Kui Froom kasutab sõnu „kogu jumaluse täius”, esitab ta kaks väidet: ariaanlik või poolariaanlik usk ei ole tõeline kristlus ning kolmainususse kuulub täieliku jumalikkusega Päästja.

1926 - Võetakse vastu GC Working Policy (075). SDA kirik muutub evangeelsete kirikute osaks. Eeskirjas öeldakse: „Me tunnustame iga ühendust, mis ülendab Kristuse inimesest kõrgemale, osana jumalikust maailma evangeliseerimise plaanist, ning hindame kõrgelt teiste ühenduste kristlikke mehi ja naisi, kes on pühendunud hingede võitmisele Kristusele.” (“Relationship To Other Societies”, GC Exco, 1926.) Siia arvatakse ka jesuiitide ordu (Jesuit Order). Ellen White on hoiatanud: „Kas seda võimu, mille tuhandeaastane ajalugu on kirjutatud pühade verega, tunnustatakse nüüd Kristuse koguduse osana?” (*Suur võitlus - Great Controversy*, 1888, lk 571.1.) See on Peakonverentsi esimene „vale samm” ülemaailmse kirikliku kokkuleppe suunas.

1928 - Vanem James Edson White, James ja Ellen White'i poeg, sureb.

1928 - LeRoy Froom kutsutakse Põhja-Ameerika uniooni Ministerial Institute'i (teoloogiline instituut) esitama mitut Püha Vaimu käsitlevat uurimust. Pärast koosolekuid ütleb ta: „Te ei suuda kujutleda, kui tugevalt mõned vanameelsed mind ründasid, kui rõhutasin Püha Vaimu isikulisust jumaluse kolmanda isikuna.” (LeRoy Froomi kiri dr Otto H. Christensonile, 27. oktoober 1960.) Ka Ellen White kasutas väljendit „jumaluse kolmas isik”, kuid täiesti teistsuguses tähenduses.

1928 - Ajakirja *Ministry* asutaja LeRoy Froom toetab Piibli Ameerika parandatud standardversiooni (American Revised Standard Version) ning alandab King Jamesi tõlke ebatäpsaks ja vananenuks. Ta reisib mööda Ameerika Ühendriike, propageerib adventpastoritele pühapäevakirikute kolmainsust (Sunday Trinity) ja kirjutab raamatu „Lohutaja tulek” (The Coming of the Comforter).

1928 - LeRoy Froomi kolmainsust toetav raamat *The Coming of the Comforter* avaldatakse sadade tema kõnesid kuulnud pastorite tungival palvel. Raamatus rõhutab ta tugevalt Püha Vaimu isikulisust Isast ja Pojast eraldi olendina. Raamat sisaldab palju prohvetluse vaimu tsitaate, kuid nende tõlgendus erineb täielikult meie pioneeride õpetusest.

LeRoy Froom

Lisateavet LeRoy Froomi kohta [HERE](#).

1928 - Ilmaliku Dartmouth College'i lõpetanud W. W. Prescott kirjutab ajalehele *The Signs of the Times* üksteist artiklit, milles toetab pühapäevakirikute õpetlaste väiteid King Jamesi piiblitõlke alaväärsuse kohta. Pioneeride Piibel satub rünnaku alla ning see asendatakse tänapäevaste rikutud versioonidega.

1928 - Peakonverentsi juhtkond eelistab pioneeride kasutatud King Jamesi piiblitõlkele Rooma jesuiitidest inspireeritud Ameerika parandatud Piibli versiooni (American Revised Version Bible). See versioon pärineb teadlastelt, kes toetuvad kahele käsikirjale: Vaticanusele ja Sinaiticusele (Constantinuse riigipiiblid). See on teine „vale samm” oikumeenia suunas. Selle sammu võimaldas meie viimase pioneeri surm.

1929 - Paavstluse surmahaav paraneb. Itaalia ja Vatikani vahel sõlmitakse Lateraani leping, millega lõpetatakse „Rooma küsimus”. Itaalia tunnustab Vatikani linnriiki iseseisva riigina ja nõustub maksma kirikule paavsti võimu kaotuse eest rahalist hüvitist.

1929 - A. T. Robinson kirjutab *Review and Heraldis* artikli „Üks Jumal ja üks Vahemees”, tsiteerides kirjakohta 1Kr 15:28 ja jättes mulje, et üks Jumal on üksnes Isa.

1930 - Peakonverents hääletab kiriku käsiraamatu avaldamise poolt. 1883. aastal oli GC istung hääletanud „EI”. Samuti otsustatakse, et on aeg lisada põhimõtetesse uus punkt. See on kolmas „vale samm” oikumeenia poole. Hoiakud on nüüd muutunud ja liberaliseerunud. Teoloogilised haavad on „paranenud”. Viimased pioneerid on surnud ning nende häält ei ole enam kuulda. Juhtkond tahab muuta SDA vanu õpetusi: 1) lõplik lepitus taevas, 2) Kristuse inimlik olemus, 3) Pühakirja ja prohvetikuulutuste koht koguduses ning 4) kolmainusõpetus sellisel kujul, nagu seda õpetavad evangeelsed kirikud. Ellen White hoiatab: „Jumala tööd ei tohiks üheski suhtes piirata inimeste seatud kitsendustega. Paljud ambitsioonikad plaanid ja tegevusviisid ei saa Tema heakskiitu.” (1MR 245.)

1930 - Ilmub B. G. Wilkinsoni raamat „Meie autoriseeritud Piibel õigeks mõistetud” (soome keelde tõlkimata), *Our Authorized Bible Vindicated*, mis dokumenteerib King Jamesi piiblitõlke päritolu ja ajalugu. Peakonverents püüab takistada raamatu edasist avaldamist ning Wilkinson kirjutab oma seisukoha kaitseks teise raamatu: *Answers to Objections to Our Authorized Bible Vindicated* („Vastused vastuväidetele raamatu *Our Authorized Bible Vindicated* kohta”, soome keelde tõlkimata).

1931 - Kiriku juhid Aafrikas paluvad „avaldust”, mis „aitaks meie tööd paremini mõista” - 27 põhilise usupunkti esitlust. Vastuseks lisatakse 1931. aasta aastaraamatusse selleks sobiv usuavaldus.

1931 - Aastaraamat, mis sisaldab uut õpetuspunktide avaldust, ilmub ilma hääletuse ja volitusega. GC president C. H. Watson saab volituse valida neljaliikmeline komitee, kuhu kuulub ka tema ise, et valmistada ette aastaraamatus avaldatav teadaanne. Neli liiget on GC abisekretär M. E. Kern, *Review* toimetaja F. M. Wilcox, *Review and Herald* juht E. R. Palmer ning GC president C. H. Watson.

Francis McLellan Wilcox, kes oli 33 aastat olnud *Review and Herald* toimetaja, kirjutab üksinda uue 22 põhipunktist koosneva usuavalduse (Statement of Beliefs). Pärast komitee heakskiitu annab ta selle Edson Rogersile, GC statistikule aastatel 1903-1941, kes lisab selle 1931. aasta aastaraamatusse. LeRoy Froom väidab hiljem, et valitses üksmeel, sest keegi ei esitanud vastuväiteid. Ta ei maini, et kogudus ei teadnud sellest tegevusest. President Watson teadis, kuid ei astunud ametlikke samme. Nii lisati usuavaldus aastaraamatusse mitte Peakonverentsi heakskiidul, vaid „ühisel nõusolekul”, ning see „võeti vastu probleemideta”. (Froom, *Movement of Destiny*, lk 414.)

SDA põhiliste usupunktide aastaraamat 1889-1914 (SDA Fundamental Beliefs-Yearbook 1889-1914)

SDA põhiliste usupunktide aastaraamat, 1931 (SDA Fundamental Beliefs-Yearbook, 1931)

Klõpsa [HERE](#), et vaadata kogu aastaraamatut. (For statement of beliefs see pgs. 377 to 380)

James White'i ja Uriah Smithi 1872., 1874. ning 1889-1914. aasta aastaraamatute kaks esimest põhimõtet ütlevad muu hulgas: „1. On üks Jumal ... Tema esindaja, Püha Vaim, on kõikjal kohal. 2. On üks Issand Jeesus Kristus, igavese Isa Poeg ... Ta võttis enesele Aabrahami soo olemuse, et lunastada langenud inimsugu ...”

1931. aasta aastaraamat ütleb nüüd: „Jumalus ehk Kolmainsus koosneb igavesest Isast ... Issandast Jeesusest Kristusest, igavese Isa Pojast ... Pühast Vaimust, jumaluse kolmandast isikust ...” (lk 377.)

Järgmised punktid, mis sisaldasid 1872., 1874. ja 1889. aasta põhimõtetes, eemaldati täielikult:

FUNDAMENTAL PRINCIPLES OF SEVENTH-DAY ADVENTISTS.

As elsewhere stated, Seventh-day Adventists have no creed but the Bible; but they hold to certain well-defined points of faith, for which they feel prepared to give a reason “to every man that asketh” them. The following propositions may be taken as a summary of the principal features of their religious faith, upon which there is, so far as we know, entire unanimity throughout the body. They believe, —

I. That there is one God, a personal, spiritual being, the creator of all things, omnipotent, omniscient, and eternal; infinite in wisdom, holiness, justice, goodness, truth, and mercy; unchangeable, and everywhere present by his representative, the Holy Spirit. Ps. 139:7.

II. That there is one Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, the one by whom he created all things, and by whom they do consist; that he took on him the nature of the seed of Abraham for the redemption of our fallen race; that he dwelt among men, full of grace and truth, lived our example, died our sacrifice, was raised for our justification, ascended on high to be our only mediator in the sanctuary in heaven, where, through the merits of his shed blood, he secures the pardon and forgiveness of the sins of all those who penitently come to him; and as the closing portion of his work as priest, before he takes his throne as king, he will make the great atonement for the sins of all such, and their sins will then be blotted out (Acts 3:19) and borne away from the sanctuary, as shown in the service of the Levitical priesthood, which foreshadowed and prefigured the ministry of our Lord in heaven. See Lev. 16; Heb. 8:4, 5; 9:6, 7; etc.*

FUNDAMENTAL BELIEFS OF SEVENTH-DAY ADVENTISTS

Seventh-day Adventists hold certain fundamental beliefs, the principal features of which, together with a portion of the scriptural references upon which they are based, may be summarized as follows:

1. That the Holy Scriptures of the Old and New Testaments were given by inspiration of God, contain an all-sufficient revelation of His will to men, and are the only unerring rule of faith and practice. 2 Tim. 3:15-17.

2. That the Godhead, or Trinity, consists of the Eternal Father, a personal, spiritual Being, omnipotent, omnipresent, omniscient, infinite in wisdom and love; the Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, through whom all things were created and through whom the salvation of the redeemed hosts will be accomplished; the Holy Spirit, the third person of the Godhead, the great regenerating power in the work of redemption. Matt. 28:19.

- Prohvetikuulutus kui osa Jumala ilmutusest inimesele. - Maailma ajalugu täidab Piibli prohvetikuulutusi.
- Paavstlus, seadusetuse inimene, muutis hingamispäeva.

Pioneeride arusaam Kristuse inimlikust olemusest pärast pattulangemist asendatakse pattulangemisele eelnenud inimliku olemusega. Kristuse lõplik lepitustöö kõige pühamas paigas alates 1844. aastast eemaldatakse ning asendatakse nüüd õpetusega, et lepitus viidi lõpule ristil ja Kristus elab nüüd selleks, et meie eest kosta. Pühamu puhastamine, mis hõlmab pattude kustutamist, asendatakse pelgalt kohtumõistmisega.

SDA kirikul on nüüd uus avaldus kolmainsuse kohta, uus Kristus, kellel on langenud, kuid mitte rikutud inimloomuse asemel langematu inimloomus, ning uus lõplik lepitus, mis viidi lõpule pigem ristil kui taeva kõige pühamas paigas. Need õpetuslikud muutused viivad SDA kiriku kooskõlla Babüloni pühapäeva pidavate kirikutega ja võimaldavad oikumeenilisi sidemeid teiste uskkondadega. Nende uute ärataganenud õpetuste põhjendamiseks võetakse kasutusele uus Piibel: Ameerika parandatud versioon, mille nüüd kiidab heaks ka paavstlus.

1931 - F. M. Wilcox avaldab *Review and Herald*is artikli „Kristus on tõeline Jumal”, milles ta ütleb: „Me tunnistame jumalikku kolmainsust - Isa, Poega ja Püha Vaimu. Igaühel on oma eraldi isik, kuid olemuselt on nad üks ning oma eesmärkides selles lõpmatus ühenduses sedavõrd kokku liidetud, et apostel Johannes räägib neist kui „ühest Jumalast”. Jh 2:19. SEE JUMALIK ÜHTSUS VASTAB ÜHTSUSELE, MIS VALITSEB KRISTUSE JA USKLIKU VAHEL NING ERINEVATE USKLIKE VAHEL NENDE ÜHENDUSES JEESUSES KRISTUSES.” (*Review and Herald*, 29. oktoober 1931, lk 3, ‘Christ is Very God’.)

See on väga oluline. See selgitab, KUIDAS Seitsmenda Päeva Adventistid mõistsid 1930. aastatel „jumalikku kolmainsust”.

1931. aastaks oli LeRoy Froom kirjutanud perioodilisi väljaandeid, traktaate ja raamatuid „jumaluse „kolmest isikust”, Kristuse igavesest olemasolust ja täielikust jumalikkusest ning Püha Vaimu isikulisusest” (*Movement of Destiny*, lk 418).

1932 - Vaatamata G. I. Butleri 1883. aasta vastuseisule käsiraamatu koostamisele avaldatakse kiriku esimene käsiraamat (*Church Manual*) koos 22 põhilise usupunktiga (RH, 20. november). Esimest korda on kirikul ametlik usutunnistus. James White oli 1861. aastal hoiatanud: „Usutunnistuse koostamine seab piirid ja sulgeb tee igasugusele edasisele edenemisele. Selle alusel ei saa Issand teha midagi enam sellest, mis on usutunnistusse kirjutatud. Usutunnistus ja [vaimu]annid on seega otseses vastuolus ... Piibel on meie usutunnistus. Me hülgame kõik, mis on inimliku usutunnistuse kujul.” (RH, 8. oktoober 1861.)

Klõpsates [HERE](#) saab vaadata või alla laadida 1932. aasta kiriku käsiraamatu.

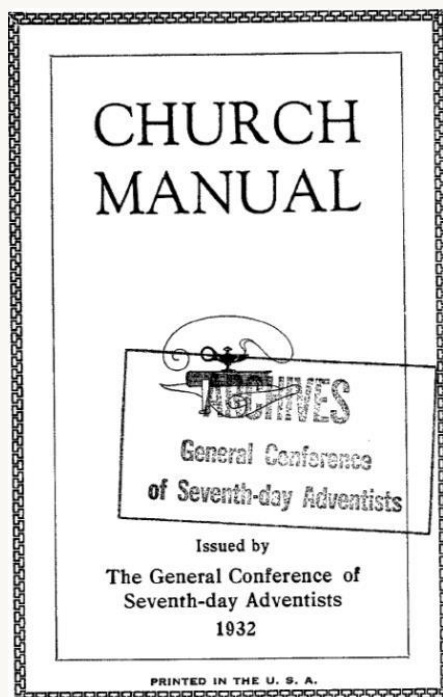
1932 SDA Church Manual

Table of Contents-1932 CM

SDA Fundamental Beliefs, 1932

1935 - Arthur Grosvenor Daniells, üks ärataganemise võtmeisikuid, sureb.

1935 - H. W. Carr küsib Willie White'ilt kirjas Püha Vaimu olemuse kohta, sest mõned juhid esitavad Teda Isast ja Pojast eraldi isikuna. Ellen White'i selgitus, et Jumala ja Kristuse Vaim (Püha Vaim) on jumalik isiksus, hakkab moonduma „kellekski teiseks”, kellekski muuks kui Kristus, Lohutaja. Osa Willie White'i vastusest kõlab: „Mõne meie pastori ütlused ja põhjendused, millega nad püüavad näidata, et Püha Vaim on isik samal viisil nagu Jumal Isa ja Kristus, igavene Poeg, on mind vaevanud ja kurvastanud. Üks populaarne õpetaja ütles, et „võime mõelda Temast (Pühast Vaimust) kui sellest mehest, kes siin all asju juhib.” (Letter Willie White, April 30, 1935.)

Contents

PREFACE	5
SECTION I	
PLAN OF ORGANIZATION	7
SECTION II	
DUTIES AND RESPONSIBILITIES OF THE OFFICERS OF THE CHURCH AND PLANS FOR AUXILIARY ORGANIZATIONS	17
SECTION III	
CHURCH MEMBERSHIP	71
SECTION IV	
CHURCH DISCIPLINE	88
SECTION V	
ORGANIZATIONS FOR HOLDING CHURCH PROPER- TIES; SUGGESTIONS REGARDING WILLS, ANNU- ITIES, ETC.	105
SECTION VI	
GOSPEL FINANCE	119
SECTION VII	
MINISTERS AND GOSPEL WORKERS	133
SECTION VIII	
THE SERVICES OF THE CHURCH	147
SECTION IX	
SABBATH OBSERVANCE	170
SECTION X	
MARRIAGE	173
SECTION XI	
FUNDAMENTAL BELIEFS OF SEVENTH-DAY ADVENT- ISTS	180

Section XI—Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists

SEVENTH-DAY ADVENTISTS hold certain fundamental beliefs, the principal features of which, together with a portion of the Scriptural references upon which they are based, may be summarized as follows:

1. That the Holy Scriptures of the Old and New Testaments were given by inspiration of God, contain an all-sufficient revelation of His will to men, and are the only unerring rule of faith and practice. 2 Tim. 3: 15-17.

2. That the Godhead, or Trinity, consists of the Eternal Father, a personal, spiritual Being, omnipotent, omnipresent, omniscient, infinite in wisdom and love; the Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, through whom all things were created and through whom the salvation of the redeemed hosts will be accomplished; the Holy Spirit, the third person of the Godhead, the great regenerating power in the work of redemption. Matt. 28: 19.

3. That Jesus Christ is very God, being of the same nature and essence as the Eternal Father. While retaining His divine nature, He took upon Himself the nature of the human family, lived on the earth as a man, exemplified in His life as our example the principles of righteousness, attested His relationship to God by many mighty miracles, died for our sins on the cross, was raised from the dead, and ascended to the Father, where He ever lives to make intercession for us. John 1: 1, 14; Heb. 2: 9-18; 8: 1, 2; 4: 14-16; 7: 25.

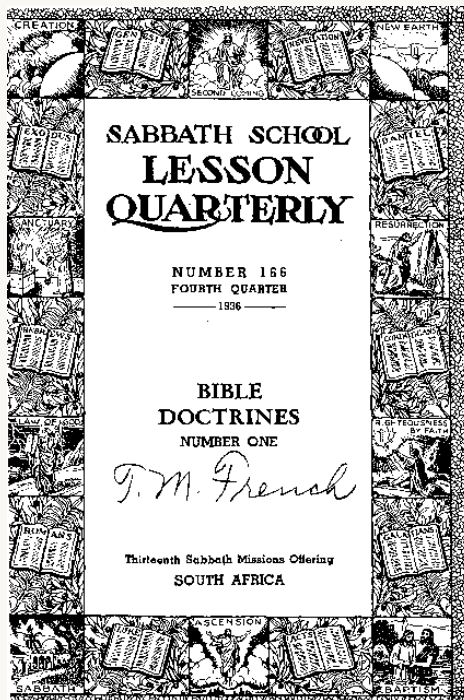
1936 SS 4th Q Lesson cover

1936 SS 4 Q Lesson pg. 11

1936 SS 4th Q Lesson pg. 12

1936 SS Lesson 4th Q pg. 13

1936 SS Lesson 4th Q pg. 14

NOTE.—The Father sends the Spirit in the name of the Son, that is, as the Son's representative. The Spirit "proceedeth from the Father," to do His work in the earth.

Hence the Father sends the Spirit, and the Son sends the Spirit. The Son speaks what the Father gives Him to speak, and the Spirit speaks what the Son gives Him to speak. **The Spirit is both the Spirit of God and the Spirit of Christ. How could there be more perfect accord, more complete unity?**

15. How is the place of the Son in the Godhead emphasized? Col. 2:9.

16. How is the unity of the Godhead expressed? John 10:30; 14:11.

NOTE.—The Father is in the Son, and the Son is in the Father. The Spirit is "the Spirit of God" and "the Spirit of Christ." Hence all three dwell together, and the three are one.

17. How may the believer enter into this unity? Eph. 3:17; 1 John 4:15.

NOTE.—"Behold, what manner of love the Father hath bestowed upon us" in employing all the powers of the Godhead in our behalf as sinners. Nothing is left undone that could be done for our rescue from sin. Father, Son, and Holy Spirit work unceasingly and untiringly to win us from an unholy to a holy life. Their purpose is nothing short of bringing us into full unity with themselves, of adopting us into the heavenly family. Again we must exclaim, "Behold, what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the *sons of God*." 1 John 3:1.

LESSON OUTLINE

[The Godhead is a most interesting study. All that God wishes to reveal to us should satisfy us, and we do not need to indulge in fancy or speculative theories. The lesson presents a simple chain of thought.]

I. God the Creator. Gen. 1:1.

1. Is thus distinguished from idols.

II. The Trinity.

1. The Father, Son, and Holy Spirit. Eph. 3:9; John 1:3; Gen. 1:2.

2. Fallen man restored through a new creation. 2 Cor. 5:17.

a. Ordinance representing new creation. Rom. 6:4.

b. A threefold name. Matt. 28:19.

III. Unity of the Godhead.

1. Relation of the Son to the Father. John 8:28.

2. Relation of the Spirit to the Son. John 15:26.

3. Relation of the Spirit to the Father. John 14:26.

IV. Believers May Enter Into This Unity. 1 John 4:15.

THIRTEENTH SABBATH OFFERING
December 26, 1936—To South Africa

Lesson 4 for October 24, 1936

DAILY LESSON STUDY: Place a check mark in the proper space.

SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SAABBATH
--------	--------	---------	-----------	----------	--------	----------

Deity and Pre-existence of Christ

MEMORY VERSE: "Who is the image of the invisible God, the first born of every creature: . . . and He is before all things, and by Him all things consist." Col. 1:15, 17.

STUDY HELPS: "The Desire of Ages," pp. 19-26; "The Great Controversy," p. 524.

Deity of Christ

1. Of whom was Christ begotten? Ps. 2:7; John 1:14.

2. How much was He like the Father? Heb. 1:3, first part; Col. 1:15.
NOTE.—"He who had been in the presence of the Father from the beginning, He who was the express image of the invisible God, was alone able to reveal the character of the Deity to mankind."—*Ministry of Healing*, p. 422.

"Man was to bear God's image, both in outward resemblance and in character. Christ alone is 'the express image' of the Father; but man was formed in the likeness of God. His nature was in harmony with the will of God. His mind was capable of comprehending divine things. His affections were pure; his appetites and passions were under the control of reason. He was holy and happy in bearing the image of God, and in perfect obedience to His will."—*Fatherhood and Prophecy*, p. 45.

3. What did the Father call His Son? Heb. 1:8.

NOTE.—Hebrews 1:4 tells us that the Son's name, God, was "a more excellent name" than the angels received, because He obtained it "by inheritance," that is, as "heir of all things." A son is the natural heir, and when God made Christ His heir, He recognized His sonship. This is why the Son bore the same name as His Father.

4. When Jesus was born in the flesh, by what name was He called? Matt. 1:23.

NOTE.—Here again the Son is called by the Father's name, "God." This is because He "was God." John 1:1.

5. How does Paul affirm the deity of the Son? 1 Tim. 3:16, middle part.

NOTE.—Paul's language is equivalent to John's when the latter says, "The Word was made flesh." 1 John 1:14. He affirms that the Jesus who was "born of a woman" was really God.

6. What public announcement of His Son's deity did the Father make on two different occasions? Matt. 3:17; 17:5.

7. What testimony concerning His deity did Christ Himself give? John 16:27, 28; 8:58.

NOTE.—The direct statement of Jesus, "I came forth from the Father," reads literally, "I came out of the Father." Putting with this, His testimony in John 10:38, "The Father is in Me, and I in Him," we have His personal witness that He truly was "begotten of the Father," as John says in 1:14.

[12]

Pre-existence of Christ

8. What is the source of the Son's life? John 5:26.

NOTE.—It is plain that the Son possesses the same kind of life as the Father—called here "life in Himself."

9. What kind of life does the Son possess? 1 John 5:11, 20.

10. When does the prophet say the life of the Son began? Micah 5:2, margin.

NOTE.—While we cannot comprehend eternity—without beginning and without ending—yet it is clearly affirmed here that the life which Christ possesses is "from the days of eternity."

11. What testimony does Jesus Himself bear concerning His existence before creation? John 17:5.

12. What testimony to the same thing do Paul and Peter bear? Eph. 1:4; 1 Peter 1:20.

13. What outstanding proof of the pre-existence of Christ does the work of creation give? Col. 1:16, 17.

NOTE.—Cumulative evidence that the Son existed with the Father before creation is abundant in the Scriptures. In the few passages we have studied here, we find that Christ was with the Father "before the world was," "from the days of eternity," "before the foundation of the world," "before all things." He was therefore no part of creation, but was "begotten of the Father" in the days of eternity, and was very God Himself.

Sinner's Access to Eternal Life

14. Is it possible for the sinner to have access to the eternal life that is in the Son? 1 John 5:11.

NOTE.—Thank God, eternal life is available to the sinner, but only as a gift. When God gave His only-begotten Son, He gave all that was in the Son—life, truth, and the way of obtaining life.

15. Is there any other way of obtaining life? Verse 12.

16. How certain is it that we may have eternal life? Verse 13.

NOTE.—When we "believe on the name of the Son of God," as twice stated in verse 13, we may know, beyond all doubt that "he that hath the Son hath life"—eternal life.

17. How did Jesus make this truth sure in His prayer? John 17:5.

NOTE.—The teaching of the scriptures in this lesson is little short of overwhelming in its marvelous meaning to us in the personal life. The Lord Jesus Christ, the Son of God, and God Himself, who existed with the Father "from the days of eternity," who made the world and all things therein—even this Jesus "gave Himself for our sins," and by believing on the name of this Son of God, we obtain the gift of eternal life, and may share it with Him throughout the eternal ages, world without end.

LESSON OUTLINE

("The great work of opening the Bible from house to house in Bible readings gives an added importance to the Sabbath school work, and makes it evident that the

[13]

teachers in the schools should be consecrated men and women, who understand the Scriptures, and can rightly divide the word of truth."—*Testimonies on Sabbath School Work*, p. 28.]

I. Christ Begotten of the Father. Ps. 2:7.

1. Like the Father.
2. Is called "God." Heb. 1:8.

II. Pre-existence of Christ.

1. Source of the Son's life. John 5:26.
2. Existed before the world was. John 17:5.

III. The Sinner May Have Eternal Life. 1 John 5:11-13.

Lesson 5 for October 31, 1936

DAILY LESSON STUDY: Place a check mark in the proper space.

SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SABBATH
--------	--------	---------	-----------	----------	--------	---------

The Origin of Evil

MEMORY VERSE: "Whosoever committeth sin transgresseth also the law: for sin is the transgression of the law." 1 John 3:4.

STUDY HELPS: "Patriarchs and Prophets," pp. 33-43; "The Great Controversy," pp. 492-504.

Lucifer—His Nature and Position in Heaven

1. What is the meaning of the name Lucifer? Whence did he fall? Isa. 14:12.

NOTE.—The word Lucifer itself means "light-bearer." The original means "shining one." The Septuagint renders it "morning star." Our version translates it well, "son of the morning."

2. What was the cause of Lucifer's fall? Isa. 14:13-15.

NOTE.—"Little by little, Lucifer came to indulge a desire for self-exaltation. 'Thou hast set thine heart as the heart of God'. . . Instead of seeking to make God supreme in the affections and allegiance of His creatures, it was Lucifer's endeavor to win their service and homage to himself. And, coveting the honor which the infinite Father had bestowed upon His Son, this prince of angels aspired to power which it was the prerogative of Christ alone to wield."—*The Great Controversy*, p. 494.

3. Under the name "king of Tyre," what is said of Lucifer's original nature? Why can this text not consistently refer to the king of Tyre reigning at that time? Ezek. 28:12, 13.

NOTE.—When Lucifer was created, he was perfect. It was his own course in evil that made him a devil.

The king here referred to had been in Eden,—the garden or paradise of God. This certainly could not have been said of the literal king of Tyre; but, on the contrary, it can be said of Lucifer.

There are several references in the spirit of prophecy to Ezekiel 28:11-17, and in each of them application is made to Lucifer. See "Patriarchs and

[14]

1936 - Peakonverentsi hingamispäevakooli komitee avaldab kogudusele hingamispäevakooli õppetundide sarja, mis algab 1936. aasta neljandast kvartalist ja jätkub 1938. aasta teise kvartalini; vaata eespool olevaid algupäraseid koopiaid. Nende eesmärk on näidata maailmale, mida Seitsmenda Päeva Adventistid ametlikult usuvad, ning ühtlasi väita, et kogudus järgib Jumala ja Kristuse olemuse küsimuses endiselt adventpioneeride seisukohta.

GC komitee valis 1935. aasta lõpus kuus meest, nende seas F. M. Wilcoxi ja M. E. Kerni, töötama koos hingamispäevakooli osakonna õppekomiteega, kui koostati uurimusi Piibli põhiõpetustest. Õppetunnid rakendavad mittetrinitaarsete usule kolmainsusõpetuse keelt, tõlgendades seda kavalalt ümber kolmainsuslike terminitega.

1936. aasta neljanda kvartali kolmanda nädala õppetunnis pealkirjaga „Jumalus” kasutatakse sõna Trinity kaks korda: üks kord pealkirjas ja üks kord alapealkirjas. Pealkirja „Kolmainsus” all öeldakse, et „loomistões tegutses kolm väge” ning et „nime Jumal kasutatakse Isa, Poja ja Vaimu kohta - otsekui taevase perekonnanimena. Need kolm moodustavad jumaluse.” Seejärel öeldakse alapealkirja „Jumaluse ühtsus” all: „Isa on Pojas ja Poeg on Isas. Vaim on „Jumala Vaim” ja „Kristuse Vaim”. Seega on kõik need kolm koos ning need kolm on üks.” (Piibliõppetund, Lesson 3, lk 10.)

Ainus teine kord, kui sõna kolmainsus mainitakse, on 10. õppetunnis: „Kuna jumalik kolmainsus koosneb kolmest isikust, on jumaluse ja ristitu vahel tekkinud isiklik ühendus.” (5. detsember, lk 31.)

Kolmainsuse kohta ei öelda rohkem midagi ning väljendit „kolmainsusõpetus” ei kasutata, kuid vihjeid sellele tuuakse kavalalt sisse. Selles etapis on usk „sündinud” Pojasse (begotten belief) endiselt ametlik usk. Selle muutmiseks usuks „mittesündinud” Pojasse (unbegotten belief) on vaja aega ja surma, et toetada vaeväidet, nagu ei saaks Kristus olla sündinud (begotten) ja samal ajal oma eelolemasolus (pre-existence) täielikult Jumal.

Ellen White uskus, et Kristus oli tõepoolest sündinud (begotten) ja siiski tõeline Jumal, sest ta kirjutas 1905. aastal: „Issand Jeesus Kristus, Isa ainusündinud Poeg, on lõpmatuses tõeline Jumal, kuid mitte isikult.” (Käsikiri 116, 19. detsember 1905.)

Neljanda kvartali õppetunnis tehakse Kristuse eelolemasolu (pre-existence) kohta õige järeldus: „Seega ei olnud Ta osa loodust, vaid oli igavikus „Isast sündinud” ja oli ise tõeline Jumal.” (Lesson 4, lk 13.)

Kristuse jumalikkust käsitlevas osas öeldakse õigesti, et Kristus kui sündinud Poeg päris Jumala nime ning seetõttu võib Teda õigusega nimetada Jumalaks. Seega näib, et veel 1936. aastal ei olnud Ellen White'i kirjutised muutnud koguduse usku Kristuse olemasolusse tõeliselt jumaliku, sündinud Jumala Pojana, vastupidi hilisematele väidetele.

Ka Püha Vaimu ei peeta selles etapis ametlikult täielikult jumalikuks isikuks samal viisil, nagu Jumal ja Kristus on isikud. Õppetund ütleb: „Seega saadab Isa Vaimu Poja nimel, teisisõnu Poja esindajana. Vaim „lähtub Isast”, et teha oma tööd maa peal ... Seega saadab Isa Vaimu ja Poeg saadab Vaimu. Poeg räägib seda, mida Isa annab Talle rääkida, ning Vaim räägib seda, mida Poeg annab Talle rääkida. Vaim on nii Jumala Vaim kui ka Kristuse Vaim ...” (Lesson 3, lk 11.)

Klõpsa [HERE](#), et vaadata 1936. aasta algupärast hingamispäevakooli õppetundi.

1936 - Benjamin Wilkinson vastab dr T. S. Tetersi kirjale: „Vastuseks sinu 13. oktoobri kirjale kolmainusõpetuse kohta ütlen, et Seitsemenda Päeva Adventistid ei võta kunagi vastu ega ole kunagi vastu võtnud pimedat, salapäraselt, katoliiklikku kolmainusõpetust.”
(<http://omega77.tripod.com/bivensholyspirit.htm>)

1936-1937 - Willie C. White, James ja Ellen White'i poeg, sureb.

1939 - W. W. Prescott jutlustab Takoma Parki koguduses, öeldes, et Piibel „viitab selgelt kolmainusõpetusele ... Jumaluses on kolm isikut, kuid nad on nii salapäraselt ja lahutamatu omavahel seotud, et ühe kohalolu võrdub teise kohaloluga.” Vanem Judson S. Washburn protesteerib selle vastu, mida ta koguduses kuuleb ja näeb, kirjutades GC presidendile J. L. McElhanyle kolmainusõpetuse vastase kirja. Konverentsi esimees jagab seda 32 pastorile.

1941 - Peakonverentsi komitee hääletab selle poolt, et usu põhipunktid tehakse kättesaadavaks brošüürina ning avaldatakse ametlikult heaks kiidetud õpetusena. Komitee kiidab heaks ka ühtse kirjaliku „ristimislepingu” või „töötuse”, mis põhineb 1931. aasta üldiselt vastu võetud põhiõpetustel (GC istung San Franciscos). Kolmainusliku sõnastusega ristimistöötuse koostavad Prescotti juhtimisel 13 meest. Nad nimetavad Isa esimeseks isikuks, Jeesust teiseks isikuks ja Püha Vaimu kolmandaks isikuks. Sõna kolmainus (Trinity) ei kasutata.

1941-1944 - Armastatud lauluraamatud *Christ in Song* ja *Hymns and Tunes* kutsutakse piirkondadest tagasi põletamiseks, et need saaks asendada uue, kolmainuslikult mõjutatud lauluraamatuga *Church Hymnal*. Seda juhib Roy Allan Anderson.

1943 - John Harvey Kellogg sureb, olles meelitanud paljud oma eksiõpetusse.

1944 - Komitee eemaldab Uriah Smithi raamatust *Thoughts on Daniel and the Revelation* kõik 18 mittetrinitaarset väidet, püüdes ajalugu varjata. Eemaldatakse kõik kohad, kus öeldakse, et Kristus sündis Isast. W. W. Prescott ja teised muudavad „igapäevase ohvri” tähendust 2300 õhtu ja hommiku kuulutuses. Muudatusi tehakse ka prohvetluse vaimu raamatutes: näiteks väiketähtedega kirjutatud „kolmas isik” muudetakse suurtähtedega „Kolmandaks Isikuks” (Third Person).

1944 - Ilmub Benjamin G. Wilkinsoni raamat *Truth Triumphant* (soome keelde tõlkimata), põhjalik uurimus Jumala koguduse ajaloost kõrbes. See sisaldab jõulisi väiteid kolmainusõpetuse vastu. LeRoy Froom vihastab ja käsib algsed ofsetrükiplaadid hävitada, et raamatut ei saaks uuesti trükkida.

1944 - William Warren Prescott, üks ärataganemise võtmeisikuid, sureb.

1945 - LeRoy Froom avaldab ajakirjas *Ministry* Ellen White'i tsitaatide kogumiku, et lisada usutavust „Kristuse igavikulisusele”. Õde White'i arusaam sellest teemast oli Froomi omast väga erinev.

1946 - Juhid moodustavad taas neljaliikmelise komitee, et koostada ametlike õpetuspunktide avaldus. F. M. Wilcox sõnastab selle siiski jälle üksinda vastavalt kolmainsuslikele lausetele, mille ta oli 1931. aastal ise kirjutanud ja mis mitteametlikult aastaraamatusse lisati.

1946 - Kogumikus *Evangelism* kasutatakse hoolikalt ja kalkuleeritult teatavaid Ellen White'i ütlusi, millest mõned ei ole isegi täielikud laused, et jätta mulje, nagu oleks öde White olnud kolmainsuse pooldaja. Kogumiku koostajad olid LeRoy Froom, Roy Allan Anderson ja preili Louise C. Kleuser, vanem Bransoni toetusel (1966 Froom Letters).

Eksitamise eesmärgil paigutab Froom need Ellen White'i tsitaadid raamatus *Evangelism* pealkirja „Eksitavad mõtted Jumaluse kohta” alla. Tsitaatides kasutab Ellen väljendeid „kolmas isik”, „kolm suurt väge”, „taevane kolmik” jne. Kui avaldusi loetakse sellise pealkirja all, edastatakse kaval sõnum. Kõik need avaldused viitavad aga tegelikult Kristuse Vaimule, mitte mõnele teisele isikule.

Nii õnnestub Froomil lõpuks kogu adventkirik eksiteele juhtida, sest inimesed ei võta aega, et uurida, mida Ellen White neil teemadel veel kirjutas. Nad võtavad lühikesed lööklaused lihtsalt omaks, otsekui hüpnosis. Froomi sõnul veenis raamat paljusid Columbia uniooni kolmainsuse vastaseid „relvi maha panema” ja kolmainsuse pooldajateks saama.

1946 - Peakonverentsi maailmakongressil hääletatakse, et kõik tulevased kiriku käsiraamatu muudatused peab Peakonverentsi maailmakongress eelnevalt heaks kiitma.

1946 - Pärast 27 aastat tegutsemist ning olukorras, kus selle aja jooksul kogudusega liitunud uus põlvkond ei tunne muud kui kolmainsusõpetust, hääletab Peakonverents 1931. aasta ristimistöotuse ametliku säilitamise poolt. Seejärel hääletatakse, et „ristimistöotust võivad muuta ainult ametlikul istungil kogunenud Peakonverentsi saadikud”. (*Movement of Destiny*, lk 422.) Kolmainsust kaitseb nüüd nõue, et kogu kirik peab selle taga hääletamisega seisma. Kogu vaimulikkond ja ülemaailmne liikmeskond usub nüüd, et kolmainsus on tõde.

1947 - Charles S. Longacre kirjutab mittetrinitaarse artikli nr 17 „Kristuse jumalikkus” (The Deity of Christ), mis selgitab SDA kiriku algset seisukohta jumaluse kohta, ning esitab selle Piibliuurimise osaduskonnale (Bible Research Fellowship) arutamiseks. See jääb aastakümneteks viimaseks märkimisväärseks vastuseisu väljenduseks kiriku sees.

1948 - Amsterdamis asutatakse ametlikult Kirikute Maailmanõukogu (World Council of Churches).

1949 - D. E. Rebok toimetab uuesti raamatut *Bible Readings for the Home Circle*, eesmärgiga eemaldada kõik mittetrinitaarset, ariaanlikku või poolariaanlikku seisukohta väljendavad laused. Selles töös osaleb ka Roy Allan Anderson.

1950 - Herbert Camden Lacey, üks ärataganemise võtmeisikuid, sureb.

1950 - Vanemad R. J. Wieland ja D. K. Short kirjutavad Peakonverentsile väitekirja „1888 uuesti läbi vaadatud” (1888 Re-examined). Arutelude järel lükatakse see lõpuks tagasi; arutelud kestavad 1961. aastani. See on omamoodi üleskutse kogudusele eneseuurimise kaudu tõe juurde tagasi pöörduda.

1951 - Avaldatakse kiriku käsiraamat, mis toetab kolmainsuslikke arusaamu nii põhiõpetuste kui ka ristimistootuse osas. Märkimist väärib, et kuigi „kolmainsus” või „jumalus” määratletakse Isa, Jeesuse ja Püha Vaimuna, ei määratleta neid kolme isikut tingimata Piibli „ühe Jumalana” sellisel kujul, nagu seda tehakse tänapäeval.

Kuigi „õpetuslikud juhised ristimiskandidaadile” näivad sel ajal kindlasti kinnitavat kiriku kolmainsuslikku seisukohta, ei ole ristimistootused 1 ja 2 endiselt ühemõtteliselt kolmainsuslikud - kolm Jumalat võrduvad ühe Piibli Jumalaga. See parandatakse alles 1990. aasta kiriku käsiraamatus; vaata allpool 1990. aasta sündmust.

Klõpsates [HERE](#) saab vaadata või alla laadida 1951. aasta kiriku käsiraamatu. Allpool on kuus lehekülge 1951. aasta kiriku käsiraamatust.

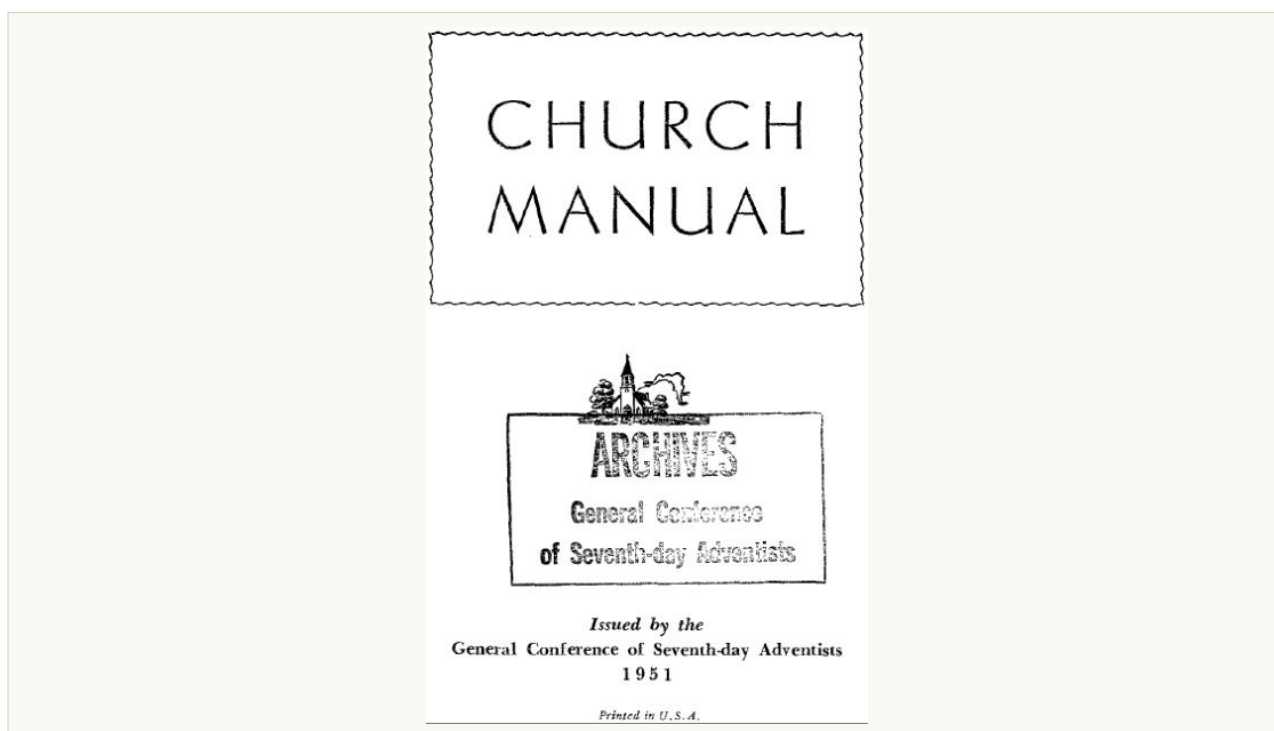

Table of Contents

Preface	19
CHAPTER 1	
The Church of the Living God	23
The Supreme Object of Christ's Regard	24
The Opposition of the Enemy	25
The Church Complete in Christ	27
CHAPTER 2	
Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists	29
CHAPTER 3	
Organization Founded on Divine Principles	37
The Biblical Basis	37
The Vital Importance	39
The Divine Purpose	40
CHAPTER 4	
The Form of Organization in the Seventh-day Adventist Church	42
Forms of Church Government	43
Five Steps in Our Organization	43
Relationship Between Organizations	45
General Conference the Highest Authority	45
5	

6	CHURCH MANUAL
CHAPTER 5	
Church Membership	46
Membership on a Spiritual Basis	46
Baptism a Gospel Requirement	47
Baptism a Prerequisite to Church Membership	47
Mode of Baptism	48
Ministers Thoroughly to Instruct Candidates Previous to Baptism	48
Public Examination	49
Baptismal Covenant	49
Doctrinal Instruction for Baptismal Candidates	50
Baptismal Vow and Baptism	56
Baptismal Vow	56
Welcoming Candidates	58
Baptismal Ceremony	58
Transferring Members	58
Receiving Members Who Are Not Known	58
Transferring Church Members	58
Method of Granting Church Letters	59
Clerk to Make Out Letter	60
Membership During Interval of Transfer	60
The Receiving of Members Disturbed by World Conditions	61
Counted in Statistical Reports	61
If Member Is Not Accepted	62
No Letters to Members Under Discipline	62
Church Letters Granted Only to Those in Good and Regular Standing	62
Not to Vote Letter Without Member's Approval	62
Church Boards Cannot Grant Letters	63
Conference Church	63
Organized Companies	64
Queries Concerning Receiving and Dropping Members	65
Receiving Members on Profession of Faith	65

FUNDAMENTAL BELIEFS OF SEVENTH-DAY ADVENTISTS

SEVENTH-DAY ADVENTISTS hold certain fundamental beliefs, the principal features of which, together with a portion of the Scriptural references upon which they are based, may be summarized as follows:

1. That the Holy Scriptures of the Old and the New Testament were given by inspiration of God, contain an all-sufficient revelation of His will to men, and are the only unerring rule of faith and practice. (2 Tim. 3:15-17.)

2. That the Godhead, or Trinity, consists of the Eternal Father, a personal, spiritual Being, omnipotent, omnipresent, omniscient, infinite in wisdom and love; the Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, through whom all things were created and through whom the salvation of the redeemed hosts will be accomplished; the Holy Spirit, the third person of the Godhead, the great regenerating power in the work of redemption. (Matt. 28:19.)

3. That Jesus Christ is very God, being of the same nature and essence as the Eternal Father. While retaining His divine nature, He took upon Himself the nature of the human family, lived on the earth as a man, exemplified in His life as our example the principles of righteousness, attested His relationship to God by many mighty miracles, died for our sins on the cross, was raised from the dead, and ascended to the

29

denomination. A printed copy, with the Certificate of Baptism properly filled out, should be furnished all those who are accepted for baptism and church membership.

Doctrinal Instruction for Baptismal Candidates

This summary of doctrinal beliefs is especially prepared for the instruction of candidates for baptism. Every candidate should thoroughly familiarize himself with the teachings contained in this outline and with the duties enjoined upon believers, demonstrating by practice his willing acceptance of all the doctrines taught by Seventh-day Adventists and the principles of conduct which are the outward expression of these teachings, for it is "by their fruits ye shall know them."

1. The true and living God, the first person of the Godhead, is our heavenly Father, and He, by His Son, Christ Jesus, created all things. (Matt. 28:18, 19; 1 Cor. 8:5, 6; Eph. 3:9; Jer. 10:10-12; Heb. 1:1-3; Acts 17:22-29; Col. 1:16-18.)

2. Jesus Christ, the second person of the Godhead, and the eternal Son of God, is the only Saviour from sin; and man's salvation is by grace through faith in Him. (Matt. 28:18, 19; John 3:16; Micah 5:2; Matt. 1:21; 2:5, 6; Acts 4:12; 1 John 5:11, 12; Eph. 1:9-15; 2:4-8; Rom. 3:23-26.)

3. The Holy Spirit, the third person of the Godhead, is Christ's representative on earth, and leads sinners to repentance and to obedience of all God's requirements. (Matt. 28:18, 19; John 14:26; 15:26; 16:7-15; Rom. 8:1-10; Eph. 4:30.)

vitality affect their destiny, He has sent forth a proclamation of the approaching return of Christ. This preparatory message is symbolized by the three angels' messages of Revelation 14, and meets its fulfillment in the great Second Advent Movement today. This has brought forth the remnant, or Seventh-day Adventist, church, keeping the commandments of God and the faith of Jesus. (Amos 3:7; Matt. 24:29-34; Rev. 14:6-10; Zeph. 3:13; Micah 4:7, 8; Rev. 14:12; Isa. 26:2; Rev. 22:14.)

Baptismal Vow and Baptism

Baptismal Vow.—In the presence of the church the following questions should be answered in the affirmative by candidates for baptism.

1. Do you believe in God the Father, in His Son Jesus Christ, and in the Holy Spirit?

2. Do you accept the death of Jesus Christ on Calvary as an atoning sacrifice for the sins of men, and believe that through faith in His shed blood men are saved from sin and its penalty?

3. Renouncing the world and its sinful ways, have you accepted Jesus Christ as your personal Saviour, and do you believe that God, for Christ's sake, has forgiven your sins and given you a new heart?

4. Do you accept by faith the righteousness of Christ, recognizing Him as your Intercessor in the heavenly sanctuary, and do you claim His promise to strengthen you by His indwelling Spirit, so that you may receive power to do His will?

5. Do you believe that the Bible is God's inspired word, and that it constitutes the only rule of faith and practice for the Christian?

1952 - Raamatule *Principles of Life* võetakse autoriõigus ja see trükitakse 1956. aastal. Raamatut kasutatakse koolilaste Piibliõpikuna. Ühes lõigus öeldakse: „Kuigi Jumal Isa, Jumal Poeg ja Püha Vaim on kolm eraldi ja iseseisvat olendit, on nad siiski „olemuselt, iseloomult ja eesmärgilt üks” (PP34.1), töötades nii tihedas ühenduses, nagu oleksid nad üks.” (*Principles of Life*, lk 28.)

1955 - Vanem Judson S. Washburn, üks viimaseid elavaid sidemeid tõega, sureb.

1955-1956 - Toimuvad evangeelsete juhtide kohtumised Peakonverentsi esindajate Froomi, Andersoni, Readi ja Unruh' ning Walter Martini ja ajakirja *Eternity* toimetaja Donald Barnhouse'i vahel. Evangeelsete küsimus on: kas adventism on kultus? Kolmainsusõpetus on üks esimesi aruteluteemasid.

Tehakse järeleandmisi lepituse ja Kristuse inimlikkuse küsimuses. Kristuse olemus muudetakse selliseks, nagu oli Aadama olemus enne pattulangemist. Lepituse õpetus muudetakse väiteks „viidi ristil täielikult lõpule”, selle asemel et öelda „algas ristil”. Protestantlikud uskkonnad nõuavad neid muudatusi, et SDA kirikut käsitletaks kultuse või sekti asemel evangeelse kristliku kirikuna.

Hirmust saada kultuseks tembeldatud kohaneme hoora tütardega ja hülgame prohvetluse vaimu kirjutised, sest need ei kajasta nüüdset adventteoloogiat. Varem tembeldati meid aastaid kultuseks just seetõttu, et meie uskumused erinesid muust protestantismist. Ellen White hoiatas 1894. aastal silla ehitamise eest üle kuristiku, mis eraldab Jumala lapsi pimeduse lastest, kuid seda hoiatust ei arvestata.

Donald Barnhouse kirjutab ajakirjas *Eternity*: „Kohe ilmnes, et adventistid eitasid jõuliselt teatavaid õpetuslikke seisukohti, mida nendega varem seostati ... Adventistid eitavad eriti kõigi nende koguduseliikmete ja pastorete õpetusi, kes on uskunud, kuulutanud või kirjutanud midagi, mis liigitaks nad ariaanide hulka.” (*Eternity*, september 1956.)

1957 - Nende kohtumiste tulemusel avaldatakse „Küsimusi õpetuse kohta” (*Questions on Doctrine*), kolmainsust toetav raamat, mille autorid on LeRoy Edwin Froom, W. E. Read, R. A. Anderson ja T. E. Unruh. See sobitab SDA kiriku protestantliku ja evangeelse maailmaga, et meid võetaks vastu ilma „kultuseks” tembeldamata.

1957 - Meie kirik kuulutab ühtsust langenud protestantlike uskkondadega: „Me oleme teiste kristlike uskkondadega üks usu suurtes põhiküsimustes, mis kord anti pühadele.” (*Questions on Doctrine*, lk 32.)

1957 - SDA kirik saab CWC (Christian World Communions) liikmeks.

1958 - Charles S. Longacre, usuvabaduse kaitsja ja kirjanik, kes kaitses adventismi algseid pioneeride seisukohti, sureb.

1962 - Algab Vatikani II kirikukogu (The Second Vatican Council), mis lõpeb 1965. aastal. Rooma kirik kohandab end tänapäevase maailmaga. Katoliku kirikus toimuvad suured muutused, kuid eesmärk jääb samaks. Jesuiitide vastureformatsiooni viimane etapp kõigi protestantlike kirikute vallutamiseks on paika seatud.

1962 - Kirikute Maailmanõukogu (The World Council of Churches) seab kolmainsusõpetuse liikmesuse eeltingimuseks. WCC-st saab tähtsaim oikumeeniline organisatsioon.

1962 - 1962. aasta aastaraamat avaldab usuavalduse uuesti sisuliselt samal kujul, nagu see ilmus esimest korda 1931. aastal.

1965 - Bernard Seton nõuab Peakonverentsilt meie põhiõpetuste muutmist. Mitmed meie juhid olid just sõitnud Šveitsi Genfi, et alustada Kirikute Maailmanõukogu peakorteris läbirääkimisi tihedamate sidemete loomiseks.

1965 - Bert Beverly Beachist saab SDA oikumeeniline kontaktisik teiste uskkondadega.

1968 - Filosoofiadoktor vanem Benjamin G. Wilkinson sureb pärast 76 aastat aktiivset teenimist kirikus. See adventismi pioneer kõneles uue kolmainsusõpetuse vastu kuni surmani.

1968 - Uppsala, Rootsi. Kirikute Maailmanõukogu võtab täisliikmeks esindajad kirikutest, mis seni ei olnud liikmed, nende seas Seitsmenda Päeva Adventistide kiriku. Sellest kirjutab *New York Times* 12. juulil.

1970 - Bert B. Beach valitakse Kristlike Maailmaühenduste sekretäride iga-aastase konverentsi peasekretäriks. Konverents esindab ligikaudu kahte miljardit kristlast ja hõlmab rohkem uskkondi kui ükski teine organisatsioon. Beach jääb ametisse 2003. aastani.

1971 - Ilmub LeRoy Froomi *Movement of Destiny* („Saatuse liikumine”, soome keelde tõlkimata). Froom tunnistab, et alates 1931. aastast meie „väljakujunenud teostes” tehtud muudatuste eesmärk oli parandada „ekslikke arusaamu jumalusest” kolmainsusõpetuse järgi.

Tema ajalookäsitluse kohaselt „alustasime poolariaanidena, kuid kasvasime tugevaks liikumiseks, et võtta oma koht peamiste protestantlike ühenduste seas. Koos nendega tunnistame kogu südamest ristiusu õpetust kolmainsusest ja Kristuse täielikust jumalikkusest.” Ta tunnistab ka teisi väärtegusid, näiteks pöördumist pühapäeva pühitsevate autorite poole, et saada materjali oma 1928. aastal ilmunud raamatu *The Coming of the Comforter* jaoks. (*Movement of Destiny*, lk 322, 422.)

Adventismi põhimõtteid ja sõnastust muudeti raamatutes *Seventh-day Adventists Answer, Questions on Doctrine* ja *Movement of Destiny*. „Jumalikud isikud” ning adventpioneeride seisukoht Kristuse inimliku olemuse kohta muudeti või eemaldati SDA väljaannetest.

1973 - Põhja-Euroopa ja Lääne-Aafrika divisjoni sekretär Bert B. Beach ning tema ametnikud alustavad heakskiitmist ja koostööd, et olla maailmaga üks, liitudes Kirikute Maailmanõukoguga.

Koos WCC (World Council of Churches) sekretäri Lucas Vischeriga kirjutab ta raamatu *So Much in Common between the World Council of Churches and the Seventh-Day Adventist Church* („Nii palju ühist Kirikute Maailmanõukogu ja Seitsmenda Päeva Adventistide kiriku vahel”). WCC avaldab raamatu 1973. aastal Genfis Šveitsis.

Raamatus öeldakse: „Kirikute Maailmanõukogu liikmeskirikud ja Seitsmenda Päeva Adventistid on ühel meelel kristliku usu põhilistes õpetustes, mis on esitatud kõigis kolmes vanas usutunnistuses - apostlikus, Nikaia-Konstantinoopoli ja Athanasiose usutunnistuses. See ühine arusaam ilmneb kolmainsuse- ja kahe loomuse õpetuse tingimusteta vastuvõtmises.” (*So Much in Common*, lk 40.)

Ellen White oli hoiatanud: „Jumala lastel on äärmiselt tõsine viga ehitada sildu üle kuristiku, mis eraldab neid pimeduse lastest, tehes põhimõtetes järeleandmisi ja seades tõe kahtluse alla.” (BEcho, 9. aprill 1894, lõik 6.)

1974 - LeRoy Froom, üks ärataganemise võtmeisikuid, sureb.

1974 - Don Yost ja Don Mansell leiavad Peakonverentsi (GC) arhiivist 1919. aasta Piiblikonverentsi protokollid.

1975 - Walla Walla Valley Academy juhatuse palvel trükitakse Edward Edstromi mittetrinitaarne käsikiri raamatuna *Human Spirit - Divine Spirit* („Inimlik vaim - jumalik vaim”, soome keelde tõlkimata). Edstromi usk kolmainsusse sattus küsimärgi alla 1954. aastal, kui Kesk-Aafrikas töötavad kaaspastorid ja töölised kohtusid moslemitega, „kes tunnistasid ÜHT Jumalat, Allahit, samal ajal kui kristluses näis olevat KOLM eraldi, iseseisvat jumalat, keda nimetati ÜHEKS”. (*Human Spirit - Divine Spirit*, sissejuhatus iv.)

1976 - SDA Põhja-Ameerika divisjoni president Neal Wilson annab Seitsmenda Päeva Adventistide kirikut puudutavas Silver-Tobleri kohtuasjas vande all järgmise ütluse: „Kuigi on tõsi, et Seitsmenda Päeva Adventistide kiriku elus oli ajajärk, mil uskkond võttis selgelt roomakatoliku kiriku vastase seisukoha ning terminit „hierarhia” kasutati halvustavas tähenduses paavstliku kirikuvalitsuse kohta, ei olnud selline kiriku hoiak midagi muud kui konservatiivsete protestantlike uskkondade seas selle sajandi alguses ja möödunud sajandi teisel poolel laialt levinud paavstivastasuse ilming. Seitsmenda Päeva Adventistide kiriku jaoks on see nüüd heidetud ajaloo prügihunnikusse.” (Merikay McLeodi kohtuasi, lk 4, joonealune märkus nr 2, Docket Entry #84: EEOC vs PPPA C-74-2025 CBR, vande all antud ütlus 6. veebruarist 1976.)

Ellen White hoiatas 1894. aastal: „Kogudus, mis vähendab vahemaad enda ja paavstluse vahel, libiseb tagasi.” (ST, 19. veebruar 1894.)

1977 - Paavst Paulus VI autasustab Bert B. Beachi tema raamatu eest Vatikani eraaudientsil. Beach annab paavstile raamatu ja kuldmedali, mis kinnitab SDA kiriku sõprust Vatikania. „Medalile on graveeritud tunnistus kümne käsu kehtivusest. Kui ülejäänud käsud on esitatud lihtsalt rooma numbritega, siis neljanda - „Pea meeles hingamispäeva, et sa seda pühitseksid” - sõnad on välja kirjutatud.” (W. D. Eva, *Adventist Review*, „Book, Medallion Presented to Pope”, 11. august 1977, lk 23.)

Sõnad „seitsmes päev” olid siiski tekstist eemaldatud ning käsk esitati samal viisil nagu tavaliselt roomakatoliku katekismuses. Beach esindab ülemaailmset Seitsmenda Päeva Adventistide kirikut Vatikani raadio intervjuus, nimetades paavsti „pühaks isaks”.

Ellen White oli aga selgelt hoiatanud: „Jumal ei pea paavsti kellekski muuks kui inimeseks, kes tegutseb meie maailmas patuse inimesena ja esindab oma nõudmistes seda jõudu ja võimu, mida Saatan nõudis taevas.” (5MR 102.)

1979 - W. Duncan Eva ja Bernard Seton töötavad kulisside taga, et võtta päevakorda uus põhiõpetuste avaldus. Parandusettepaneku eelnõu saadetakse Andrews'i ülikooli „teoloogidele”, et valmistada see ette 1980. aasta aprillis toimuvaks ülemaailmseks Peakonverentsi istungiks. Juba 1946. aastal kehtestas komitee korra, mis muutis peaaegu võimatuks usutunnistuse avalduste muutmise. See takistus ületatakse ja liigutakse edasi.

1980 - Peakonverentsi maailmakongress Dallases Texases hääletab ametlikult kolmainusõpetuse vastuvõtmise poolt osana Seitsmenda Päeva Adventistide 27 põhiõpetusest.

Adventist Review 23. aprilli 1980 number kirjeldab üksikasjalikke arutelusid uute põhiõpetuste sõnastamise üle.

Pilt ajakirjast *Adventist Review*

„NEAL C. WILSON: Oleme juba mõnda aega kaalunud oma põhiõpetusi käsitleva avalduse täpsustamist. Arvatavasti hoiate seda dokumenti käes. Kahtlemata olete seda palvemeelselt uurinud. Oleme kuulnud mitmesuguseid huvitavaid kuulujutte. Mõned ütlevad, et nende arusaamise järgi tahavad kiriku juhid kogu kiriku aluse hävitada ning seada kiriku piiblivastasele rajale, vastuolus mineviku traditsioonide ja ajaloolise adventismiga.

Mu kolleegid, miski ei saa olla tõest kaugemal. Samuti oleme kuulnud, et iga kord, kui käsitleme oma põhiõpetusi, tooksime sisse oomega - Seitsmenda Päeva Adventistide kiriku teoloogiliste ja õpetuslike seisukohtade viimase segaduse. Ma ütlen teile, et ka see on väga kahetsusväärne väide.” (Katkend allpool viidatud allikast.)

Klõpsa kogu numbri vaatamiseks:

Adventist Review, April 23, 1980 (General Conference Bulletin No. 5)

Adventist Review, April 23, 1980 — Seventh Business Meeting, Fifty-third General Conference Session, April 21, 1980, 3:15 P.M.

Wilson jätkab:

„On teisi, kes arvavad teadvat, miks seda tehakse. Nad usuvad, et see on valmistatud kellegi nuiaks, millega suruda inimesed kitsasse teoloogilisse raamistikku, jätmata mingit võimalust prohvetikuulutuste isiklikuks tõlgendamiseks või isiklike seisukohtade jaoks teoloogias ja teatavates õpetusvaldkondades. Ka see on kahetsusväärne, sest nii ei ole kunagi olnud ning see ei ole ühegi põhiõpetusi käsitleva uurimise eesmärk. Mõned akadeemikud, teoloogid ja teised on väljendanud kartust, et see avaldus koostati selleks, et kirik võiks neid kontrollnimekirja alusel hinnata ja otsustada, kas nad ehk ei sobi enam mõnes meie kolledžis õpetamist jätkama. On väga, väga traagiline, kui sellised kuulujutud hakkavad levima.” (Sama allikas.)

Kolmainsusõpetuse ametliku vastuvõtmisega Seitsmenda Päeva Adventistide põhiõpetuseks on uskkond kuulutanud maailmale, et käib hoorade ema, roomakatoliku kiriku tütarde ehk langenud uskkondade jälgedes, mille alustalaks on kolmainsusõpetus.

Seetõttu on SDA kirik hüljanud oma algse ülesande - kolme ingli kuulutuse kuulutamise -, Jumala kutse ja meie tugeva usu põhimõtete kindla aluse, mille rajas vaieldamatu autoriteet, Jumal. Praegust SDA kirikut ei saa enam pidada „tema soo jäänukiks, kes peab Jumala käske ja kellel on Jeesuse Kristuse tunnistus”, vaid võltsitud „uueks organisatsiooniks”, mida Ellen White 1903. aastal ette kuulutas.

1980 - Endine jesuiidipreester Alberto Rivera väidab, et „1980. aastaks on kõik peavoolukirikud Rooma võimu all”. (*Secret Terrorists*, lk 108.)

1981 - Nüüd Peakonverentsi presidendina teatab Neal C. Wilson, et kirik on ametlikult vastu võtnud kolmainsusõpetuse, mis on kiriku 27 põhiõpetuse hulgas nüüd punkt number kaks. Ta kuulutab Seitsmenda Päeva Adventistide kirikule: „... on jällegi üks ülemaailmne ja tõeliselt katooline organisatsioon, Seitsmenda Päeva Adventistide kirik.” (*Adventist Review*, 5. märts 1981, lk 3.)

1981 - *Adventist Review* 30. juuli 1981 erinumber Piibli õpetustest (Special Issue on Bible Doctrines, soome keelde tõlkimata). Kolmainsusõpetust tutvustatakse terve aasta jooksul pärast seda, kui see 1980. aastal ametlikuks õpetuseks hääletati.

Ajakiri ütleb: „Kuigi mitte ükski Pühakirja üksikkoht ei väljenda ametlikult kolmainsusõpetust, eeldasid Piibli kirjutajad, et see on tõsiasi, ja viitasid sellele mitu korda ... Ainult usu kaudu saame kolmainsuse olemasolu vastu võtta.” (Lk 4.) „Kolmainsuse mõistet ehk mõtet, et need kolm on üks, ei ole otseselt mainitud, vaid seda üksnes eeldatakse.” (Fernando L. Canale, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology, Seventh-day Adventist Encyclopedia*, 12. kd, lk 138, ‘Doctrine of God’.)

1984 - Ristimistöötus sõnastatakse ümber kolmainsusmeelsemaks.

1985 - Uus SDA lauluraamat asendab 1941. aasta vanema lauluraamatu *Church Hymnal*. Otsustatakse, et veel rohkem laule saab asendada või muuta, et need vastaksid 1980. aastate uutele põhiõpetustele.

Pealkirjades ja selgitavates tekstides kasutatakse katoliiklikke termineid.

1986 - Kiriku ametlik õpetus lisatakse kiriku käsiraamatusse: „On üks Jumal: Isa, Poeg ja Püha Vaim, kolme igavese isiku ühtsus (a unity of three co-eternal persons).” (SDA Church Manual, chapter 2, p. 23. Vaata ka *Seventh-day Adventists Believe: 27 Fundamental Beliefs*, “The Trinity”.)

1988 - Ilmub tugevalt kolmainuslik raamat „Seitsmenda Päeva Adventistid usuvad: 27 põhiõpetust” (*Seventh-day Adventists Believe: 27 Fundamental Beliefs*).

1990 - Ristimistöötust muudetakse ja see tehakse selgesõnaliselt trinitaarseks. Peakonverentsi 55. istung hääletab 11. juulil 1990 kell 14.00 kiriku käsiraamatu muutmise poolt. Muudatus puudutab 44. leheküljel olevat ristimistöötust ja ristimist; vaata allpool olevaid pilte.

1986. aasta kiriku käsiraamatu esimene ristimistöötlus ütleb: „1. Kas sa usud Jumal Isasse, Tema Pojasse Jeesusesse Kristusesse ja Pühasse Vaimusse?”

1990. aastal muudetud esimene ristimistöötlus ütleb: „1. Kas sa usud, et on üks Jumal: Isa, Poeg ja Püha Vaim, kolme igavese isiku ühtsus (a unity of three co-eternal Persons)?”

Klõpsa [HERE](#), et vaadata või alla laadida 1986. aasta SDA Church Manual.

Klõpsa [HERE](#), et vaadata või alla laadida algne 1990. aasta GC protokoll (PDF-i lk 37).

1986. aasta kiriku käsiraamat, lk 44

1990. aasta Peakonverentsi protokoll - muudetud töötlus

44	CHURCH MANUAL
189-193 of this Manual and in the Manual for Ministers.	
Baptismal Vow and Baptism	
<i>Baptismal Vow.</i> —In the presence of the church or in the presence of a properly appointed body (see p. 43), the following questions should be posed and answered in the affirmative by candidates for baptism, and by those being received on profession of faith.	
1. Do you believe in God the Father, in His Son Jesus Christ, and in the Holy Spirit?	
2. Do you accept the death of Jesus Christ on Calvary as the atoning sacrifice for the sins of men, and believe that through faith in His shed blood men are saved from sin and its penalty?	
3. Renouncing the world and its sinful ways, have you accepted Jesus Christ as your personal Saviour, and do you believe that God, for Christ's sake, has forgiven your sins and given you a new heart?	
4. Do you accept by faith the righteousness of Christ, recognizing Him as your Intercessor in the heavenly sanctuary, and do you claim His promise to strengthen you by His indwelling Spirit, so that you may receive power to do His will?	
5. Do you believe that the Bible is God's inspired word, and that it constitutes the only rule of faith and practice for the Christian?	
6. Do you accept the Ten Commandments as still binding upon Christians; and is it your purpose, by the power of the indwelling Christ, to keep this law, including the fourth commandment, which requires the observance of the seventh day of the week as the Sabbath of the Lord?	
7. Is the soon coming of Jesus the blessed hope in your heart, and are you determined to be personally ready to meet the Lord, and to do all in your power to witness to His loving salvation, and by life and word to help others to be ready for His glorious appearing?	
8. Do you accept the Biblical teaching of spiritual gifts, and do you believe that the gift of prophecy in the remnant church is one of the identifying marks of that church? (See pp. 27, 28, 192.)	

ELEVENTH BUSINESS MEETING
Fifty-Fifth General Conference Session
Indianapolis, Indiana
July 11, 1990, 2:00 p.m.

GCDO90GCS/90GCS to RSF

198-90G CHURCH MINISTRIES DEPARTMENT—
RECOMMENDATION TO CONTINUE

VOTED, To continue the Church Ministries Department as initiated at the 1985 General Conference Session and to seek cooperation from the leadership of the world field in further strengthening the department.

ChMan/GCO/GCDOUP88AC/Plans88AC/88AC/224-88G/128-89G/ChMan/GCO/
GCDO90GCS/90GCS to CBR

124-90G BAPTISMAL VOW AND BAPTISM -
CHURCH MANUAL REVISION

VOTED, To revise CM p 44, Baptismal Vow and Baptism, to read as follows:

BAPTISMAL VOW AND BAPTISM

Baptismal Vow. — Candidates for baptism or those being received into fellowship by profession of faith shall affirm their acceptance of the following doctrinal beliefs of the Seventh-day Adventist Church in the presence of the church or other properly appointed body (see CM p 43). The minister or elder should address the questions to the candidate(s) whose reply may be by verbal assent or by raising the hand.

COMMITMENT

1. Do you believe there is one God: Father, Son, and Holy Spirit, a unity of three co-eternal Persons?
2. Do you accept the death of Jesus Christ on Calvary as the atoning sacrifice for your sins and believe that by God's grace through faith in His shed blood you are saved from sin and its penalty?
3. Do you accept Jesus Christ as your Lord and personal Saviour believing that God, in Christ, has forgiven your sins and given you a new heart, and do you renounce the sinful ways of the world?

1993 - Professor ja tunnustatud adventistlik teoloog George Knight teeb ajakirja *Ministry Magazine* 1993. aasta oktoobrinumbris tähelepanuväärse ülestunnistuse: „Enamik Seitsmenda Päeva Adventismi rajajaid ei saaks täna kogudusega liituda, kui nad peaksid alla kirjutama uskkonna põhiõpetustele. Täpsemalt ei saaks enamik neist nõustuda õpetuspunktiga number kaks, mis käsitleb kolmainusõpetust.”

Tegelikult hõlmaks see KÕIKI varase SDA kiriku rajajaid ja pioneere ning peaks olema tänapäeva liikmetele häärekell.

1994 - *Adventist Review* toimetaja William Johnsson kirjutab: „Adventistide uskumused on aastate jooksul praeguse tõe mõjul muutunud. Kõige jahmatavam on õpetus Jeesusest Kristusest, meie Päästjast ja Issandast.” (*Adventist Review*, 6. jaanuar 1994.)

Kuigi säilitatakse õpetus Kristuse eelolemasolust, eitatakse „valeõpetusena” Kristuse jumalikku ainusündinud Poja seisundit, mida ametlik maailmakirik tunnistas kuni 1940. aastateni, nagu Johnsson ütleb.

1995 - Peakonverentsi maailmakongress Utrechti Hollandis. Vatikani lipp kantakse kokkusaamissaali kaudu erandlikul viisil ebatavaliselt valjude kiiduavalduste saatel.

1996 - Trükitakse pühendusraamat *Ye Shall Receive Power* („Te saate väe”), milles prohveti sõnu on muudetud. Ellen White kirjutas 1899. aastal: „Miks ei peaks me alanduma jumaliku armu trooni ette ja paluma, et Jumala Vaim valataks meie peale samal viisil, nagu see oli jüngrite peal? Selle kohalolu pehmendab meie kõvad südamed ja täidab meid rõõmu ning heameelega, muutes meid õnnistuse kanaliteks. Issand tahab, et iga Tema laps oleks rikas usus, ning see usk on meeles tegutseva Püha Vaimu töö vili. See jääb elama igasse, kes selle vastu võtab, kõneleb kahetsematule hoiatussõnadega ja juhib teda Jeesuse, Jumala Talle poole, kes võttis ära maailma patu. See paneb valguse särama nende mõistuses, kes püüavad Jumalaga koostööd teha, ning annab neile võimekuse ja tarkuse Tema töö tegemiseks.” (*Signs of the Times*, 27. september 1899.)

Lähemal vaatlusel on näha, et Ellen White kasutas Pühast Vaimust kõneldes neli korda sõna „see” ja ühe korra „selle”. Kuid pühendusraamatu *Ye Shall Receive Power* 59. leheküljel on „see” asendatud sõnadega „Tema” (He), „Tema” (His) või „Teda” (Him). Teisi tehtud muudatusi vaata ka raamatu lehekülgedelt 93, 151, 164, 183, 303, 318, 319, 321, 323, 325 ja 344.

1996 - Merlin Burt kirjutab: „1930. aastatel jätkusid „vana vaate” õpetusele tuginevad väited ... See muutus suurel määral 1940. aastatel. T. M. French koostas 1936. aasta viimase kvartali hingamispäevakooli õppetunnid. French jõudis Kristuse eelolemasolu kohta järgmise järelduseni: „Seepärast ei olnud Ta osa loodust, vaid oli igavikus „Isast sündinud” ja oli ise tõeline Jumal (very God Himself).” Näib, et French ühendas Wilcoxi põhiõpetustes Kristuse kohta kasutatud väljendi „tõeline Jumal” „vana vaatega”, mis esindas „sündinud” Kristust.” (Merlin D. Burt, *Demise of Semi-Arianism and Anti-Trinitarianism in Adventist Theology, 1888-1957*, lk 40.)

Nii on usust Isast sündinud (begotten) Kristusesse saanud „vana vaade”, samas kui mittesündinud (unbegotten) Kristusest on saanud uus ametlikult vastu võetud õpetus.

1997 - SDA logo, millel olid kolm ingliti, asendatakse leekide ja ristiga ning muudetakse nõnda katoliiklusele soodsamaks.

1999 - St. Louisi SDA Northside'i koguduse pastor B. T. Rice pöördub kohalikul Vatikani missal paavsti poole sõnadega: „Paavst, Teie Pühadus, teie ajalooline külaskäik St. Louisi ...”

2003 - John R. Graz, Peakonverentsi avalike suhete ja usuvabaduse juht alates 1995. aastast, valitakse Bert B. Beachi järel Kristlike Maailmaühenduste sekretäride iga-aastase konverentsi peasekretäriks. Graz jääb sellesse ametisse kuni 2014. aastani.

2003 - Andrews ülikool avaldab ja levitab uuesti raamatut *Questions on Doctrine*. Raamat toetab kolmainusõpetust ja Kristuse langemata inimloomust.

2005 - Ristimistöotust muudetakse kolmainusõpetuse järgi: „Kas sa võtad vastu Piibli õpetused sellisel kujul, nagu need on väljendatud Seitsmenda Päeva Adventistide kiriku põhiõpetustes, ja kas sa kohustud Jumala armu abil elama oma elu kooskõlas nende õpetustega?” Esimest korda adventismi ajaloos põhineb kiriku liikmesus usutunnistusel. Prohvet oli 95 aastat varem öelnud: „Piibel ja ainult Piibel peab olema meie usutunnistus (creed).” (RH, 15. detsember 1885.)

2008 - Erinevalt 1936. aasta hingamispäevakooli õppetunnist õpetab 2008. aasta teise kvartali õppetund nüüd, et Isa, Poeg ja Püha Vaim ei olegi tegelikult isa, poeg ega püha vaim, vaid kolm jumalikku olendit, kes üksnes täidavad neid rolle.

Õppetunnis öeldakse: „Kuid kujutlege olukorda, kus Olend, keda oleme tundnud Jumal Isana, oleks tulnud meie eest surema, ja Tema, keda oleme õppinud tundma Jeesusena, oleks jäänud oma kohale taevasse - me kasutame inimlikke termineid, et mõte selgeks teha. Midagi ei oleks muutunud peale selle, et oleksime nimetanud kumbagi nimega, mida praegu kasutame teise kohta. Seda tähendab võrdsus jumaluses.” (10. aprill 2008, lk 19.)

J. N. Andrews ütles: „See [kolmainususe] õpetus hävitab Jumala ja Tema Poja Jeesus Kristuse, meie Issanda isikulisuse.” (RH, 6. märts 1855.)

2012 - Tundmatu rühmitus nimega SDAnonymous murrab sisse White Estate'i andmebaasi. Nende eesmärk on tagada avalik ligipääs kõigile Ellen White'i dokumentidele, sest ligipääs on olnud piiratud, kuigi kirjutised peaksid kuuluma kogu rahvale. Kuna kogu materjali ei saa tervikuna vaadata, on tema kirjutiste tähendust ja konteksti raskem mõista.

Häkker nõuab täielikku digitaalset kättesaadavust igäühele, kes seda soovib, mitte ainult käputäiele eesõigustatud inimestele. White Estate püüab tekitatud kahju pärast kohtusse pöörduda. Häkker ähvardab avaldada kõik öde White'i kirjutised ja nõuab, et White Estate maine päästmiseks need ise avaldaks.

2015 - Prohvetluse vaimu andi käsitlevat põhiõpetust nr 18 muudetakse. Ellen White'i autoriteet hakkab nõrgenema. Eemaldatakse väljendid „Issanda sõnumitoojana” ja „jätkuv autoriteetne tõeallikas”. Arthur Steele ütleb hiljem: „Kavandatud muudatuste eesmärk on vältida muljet, et Ellen G. White ja Piibel on võrdse autoriteediga tõeallikad.”

„Ma ei ole esitanud ühtegi muud väidet peale selle, mida mul on kästud öelda: et olen Issanda sõnumitooja; et Tema kutsus mind nooruses olema Tema sõnumitooja, võtma vastu Tema sõnu ning andma Issanda Jeesuse Kristuse nimel selge ja kindla sõnumi. Minult küsiti nooruses mitu korda: kas sa oled prohvet? Olen alati vastanud: „Mina olen Issanda sõnumitooja.” Tean, et paljud on nimetanud mind prohvetiks, kuid ma ei ole seda nimetust endale nõudnud. „Minu Päästja kuulutas mind oma sõnumitoojaks.””

Selected Messages, Book 1 (1958), page 32

2014 - Ganoune Diop, Peakonverentsi avalike suhete ja usuvabaduse osakonna juht alates 2011. aastast (GC director of Public Affairs and Religious Liberty), valitakse Kristlike Maailmaühenduste sekretäride aastakoosolekul uueks peasekretäriks.

2015 - Andrews'i ülikoolis peetakse Ellen White'i sümposiumi ning selle sisu levitatakse üle maailma. Seal eitatakse prohvetluse vaimu autoriteeti inspireeritud allikana õpetusliku usu ja praktika määramisel. Selle rolli tunnustatakse üksnes teoloogilise ja praktilise õpetuse ning lõpuaja rakendusena.

2015 - White Estate'i ja SDAnonymousi vaheline kohtuvaidlus lõpeb kokkuleppega ning avaldatakse ülejäänud öde White'i seni avaldamata kirjutised, mida oli aastaid varjul hoitud. SDAnonymous murdis EGW Estate'i andmebaasi ja sai kätte failid käsikirjadega, mida ei olnud avalikkusele avaldatud. Kogumik sisaldab ligikaudu 8300 dokumenti, kirja ja käsikirja aastatest 1845-1915.

Siirad adventistid teavad nüüd täielikult, et öde White kirjutas ikka ja jälle, et Jeesus on nende Lohutaja, kes tuleb nende juurde vaimu kujul Püha Vaimuna, mitte mõne teise salapärase isikuna. Uskkonna õpetuse aluseks olev dogma on osutunud ekslikuks nende jaoks, kes tahavad teada ja pööravad sellele tähelepanu.

Klõpsa [HERE](#), et näha SDAnonymousi pressiteadet.

Original 1905 SDA Yearbook (Fundamental Beliefs on p. 188-192) [View/Download HERE](#)

Original 1909 SDA Yearbook (Fundamental Beliefs on p. 220-224) [View/Download HERE](#)

Original 1913 SDA Yearbook (Fundamental Beliefs on p. 281-285) [View/Download HERE](#)

Original 1914 SDA Yearbook (Fundamental Beliefs on p. 293-297) [View/Download HERE](#)

Original 1931 SDA Yearbook (Fundamental Beliefs on p. 377-380) [View/Download HERE](#)

Original 1942 SDA Yearbook (Fundamental Beliefs on p. 4-6) [View/Download HERE](#)

Klõpsa [HERE](#), et saada kogu SDA aastaraamatute arhiiv.

www.kolmenenkelinsanoma.fi

A DECLARATION — OF — THE FUNDAMENTAL PRINCIPLES OF THE SEVENTH-DAY ADVENTISTS.

IN presenting to the public this synopsis of our faith, we wish to have it distinctly understood that we have no articles of faith, creed, or discipline, aside from the Bible. We do not put forth this as having any authority with our people, nor is it designed to secure uniformity among them, as a system of faith, but is a brief statement of what is, and has been, with great unanimity, held by them. We often find it necessary to meet inquiries on this subject, and sometimes to correct false statements circulated against us, and to remove erroneous impressions which have obtained with those who have not had an opportunity to become acquainted with our faith and practice. Our only object is to meet this necessity.

As Seventh-day Adventists, we desire simply that our position shall be understood; and we are the more solicitous for this because there are many who call themselves Adventists, who hold views with which we can have no sympathy, some of which, we think, are subversive of the plainest

and most important principles set forth in the word of God.

As compared with other Adventists, Seventh-day Adventists differ from one class in believing in the unconscious state of the dead, and the final destruction of the unrepentant wicked; from another, in believing in the perpetuity of the law of God, as summarily contained in the ten commandments, in the operation of the Holy Spirit in the church, and in setting no times for the advent to occur; from all, in the observance of the seventh day of the week as the Sabbath of the Lord, and in many applications of the prophetic scriptures.

With these remarks, we ask the attention of the reader to the following propositions which aim to be a concise statement of the more prominent features of our faith.

—I—

That there is one God, a personal, spiritual being, the creator of all things, omnipotent, omniscient, and eternal, infinite in wisdom, holiness, justice, goodness, truth, and mercy; unchangeable, and everywhere present by his representative, the Holy Spirit. Ps. 139:7.

—II—

That there is one Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, the one by whom God created all things, and by whom they do consist; that he took on him the nature of the seed of Abraham for the redemption of our fallen race;

that he dwelt among men, full of grace and truth, lived our example, died our sacrifice, was raised for our justification, ascended on high to be our only mediator in the sanctuary in Heaven, where, with his own blood he makes atonement for our sins; which atonement, so far from being made on the cross, which was but the offering of the sacrifice, is the very last portion of his work as priest, according to the example of the Levitical priesthood, which foreshadowed and prefigured the ministry of our Lord in Heaven. See Lev. 16; Heb. 8:4, 5; 9:6, 7; &c.

—III—

That the Holy Scriptures, of the Old and New Testaments, were given by inspiration of God, contain a full revelation of his will to man, and are the only infallible rule of faith and practice.

—IV—

That baptism is an ordinance of the Christian church, to follow faith and repentance, an ordinance by which we commemorate the resurrection of Christ, as by this act we show our faith in his burial and resurrection, and, through that, of the resurrection of all the saints at the last day; and that no other mode fitly represents these facts than that which the Scriptures prescribe, namely, immersion. Rom. 6:3-5; Col. 2:12.

—V—

That the new birth comprises the entire change necessary to fit us for the kingdom of God, and

consists of two parts: First, a moral change, wrought by conversion and a Christian life; second, a physical change at the second coming of Christ, whereby, if dead, we are raised incorruptible, and, if living, are changed to immortality in a moment, in the twinkling of an eye. John 3: 3, 5; Luke 20: 36.

—VI—

We believe that prophecy is a part of God's revelation to man; that it is included in that scripture which is profitable for instruction; 2 Tim. 3: 16; that it is designed for us and our children; Deut. 29: 29; that so far from being enshrouded in impenetrable mystery, it is that which especially constitutes the word of God a lamp to our feet and a light to our path; Ps. 119: 105; 2 Pet. 2: 19; that a blessing is pronounced upon those who study it; Rev. 1: 1-3; and that, consequently, it is to be understood by the people of God, sufficiently to show them their position in the world's history, and the special duties required at their hands.

—VII—

That the world's history from specified dates in the past, the rise and fall of empires, and chronological succession of events down to the setting up of God's everlasting kingdom, are outlined in numerous great chains of prophecy; and that these prophecies are now all fulfilled except the closing scenes.

—VIII—

That the doctrine of the world's conversion and temporal millennium is a fable of these last days, calculated to lull men into a state of carnal security, and cause them to be overtaken by the great day of the Lord as by a thief in the night; that the second coming of Christ is to precede, not follow, the millennium; for until the Lord appears, the papal power, with all its abominations, is to continue, the wheat and tares grow together, and evil men and seducers wax worse and worse, as the word of God declares.

—IX—

That the mistake of Adventists in 1844 pertained to the nature of the event then to transpire, not to the time; that no prophetic period is given to reach to the second advent, but that the longest one, the two thousand and three hundred days of Dan. 8 : 14, terminated in that year, and brought us to an event called the cleansing of the sanctuary.

—X—

That the sanctuary of the new covenant is the tabernacle of God in Heaven, of which Paul speaks in Hebrews 8, and onward, of which our Lord, as great High Priest, is minister; that this sanctuary is the antitype of the Mosaic tabernacle, and that the priestly work of our Lord, connected therewith, is the antitype of the work of the Jewish priests of the former dispensation; Heb. 8 : 1—

5, &c.; that this is the sanctuary to be cleansed at the end of the 2300 days, what is termed its cleansing being in this case, as in the type, simply the entrance of the high priest into the most holy place, to finish the round of service connected therewith, by blotting out and removing from the sanctuary the sins which had been transferred to it by means of the ministration in the first apartment; Heb. 9: 22, 23; and that this work, in the antitype, commencing in 1844, occupies a brief but indefinite space, at the conclusion of which the work of mercy for the world is finished.

—XI—

That God's moral requirements are the same upon all men in all dispensations; that these are summarily contained in the commandments spoken by Jehovah from Sinai, engraven on the tables of stone, and deposited in the ark, which was in consequence called the "ark of the covenant," or testament; Num. 10: 33; Heb. 9: 4, &c.; that this law is immutable and perpetual, being a transcript of the tables deposited in the ark in the true sanctuary on high, which is also, for the same reason, called the ark of God's testament; for under the sounding of the seventh trumpet we are told that "the temple of God was opened in Heaven, and there was seen in his temple the ark of his testament." Rev. 11: 19.

—XII—

That the fourth commandment of this law requires that we devote the seventh day of each

week, commonly called Saturday, to abstinence from our own labor, and to the performance of sacred and religious duties; that this is the only weekly Sabbath known to the Bible, being the day that was set apart before paradise was lost, Gen. 2 : 2, 3, and which will be observed in paradise restored, Isa. 66 : 22, 23; that the facts upon which the Sabbath institution is based confine it to the seventh day, as they are not true of any other day; and that the terms, Jewish Sabbath and Christian Sabbath, as applied to the weekly rest-day, are names of human invention, unscriptural in fact, and false in meaning.

—XIII—

That, as the man of sin, the papacy, has thought to change times and laws (the laws of God), Dan. 7 : 25, and has misled almost all Christendom in regard to the fourth commandment, we find a prophecy of a reform in this respect to be wrought among believers just before the coming of Christ. Isa. 56 : 1, 2; 1 Pet. 1 : 5; Rev. 14 : 12, &c.

—XIV—

That, as the natural or carnal heart is at enmity with God and his law, this enmity can be subdued only by a radical transformation of the affections, the exchange of unholy for holy principles; that this transformation follows repentance and faith, is the special work of the Holy Spirit, and constitutes regeneration or conversion.

—XV—

That, as all have violated the law of God, and cannot of themselves render obedience to his just requirements, we are dependent on Christ, first for justification from our past offenses, and, secondly, for grace whereby to render acceptable obedience to his holy law in time to come.

—XVI—

That the Spirit of God was promised to manifest itself in the church through certain gifts, enumerated especially in 1 Cor. 12 and Eph. 4; that these gifts are not designed to supersede, or take the place of, the Bible, which is sufficient to make us wise unto salvation, any more than the Bible can take the place of the Holy Spirit; that in specifying the various channels of its operation, that Spirit has simply made provision for its own existence and presence with the people of God to the end of time, to lead to an understanding of that word which it had inspired, to convince of sin, and work a transformation in the heart and life; and that those who deny to the Spirit its place and operation do plainly deny that part of the Bible which assigns to it this work and position.

—XVII—

That God, in accordance with his uniform dealings with the race, sends forth a proclamation of the approach of the second advent of Christ; that this work is symbolized by the three messages

of Rev. 14, the last one bringing to view the work of reform on the law of God, that his people may acquire a complete readiness for that event.

—XVIII—

That the time of the cleansing of the sanctuary (see proposition X), synchronizing with the time of the proclamation of the third message, is a time of investigative judgment, first, with reference to the dead, and, at the close of probation, with reference to the living, to determine who of the myriads now sleeping in the dust of the earth are worthy of a part in the first resurrection, and who of its living multitudes are worthy of translation—points which must be determined before the Lord appears.

—XIX—

That the grave, whither we all tend, expressed by the Hebrew *sheol* and the Greek *hades*, is a place of darkness in which there is no work, device, wisdom, or knowledge. Eccl. 9 : 10.

—XX—

That the state to which we are reduced by death is one of silence, inactivity, and entire unconsciousness. Ps. 146 : 4; Eccl. 9 : 5, 6; Dan. 12 : 2, &c.

—XXI—

That out of this prison house of the grave, mankind are to be brought by a bodily resurrection : the righteous having part in the first resur-

rection, which takes place at the second advent of Christ; the wicked, in the second resurrection, which takes place a thousand years thereafter. Rev. 20:4-6.

—XXII—

That at the last trump, the living righteous are to be changed in a moment, in the twinkling of an eye, and with the resurrected righteous are to be caught up to meet the Lord in the air, so forever to be with the Lord.

—XXIII—

That these immortalized ones are then taken to Heaven, to the New Jerusalem, the Father's house in which there are many mansions, John 14:1-3, where they reign with Christ a thousand years, judging the world and fallen angels, that is, apportioning the punishment to be executed upon them at the close of the one thousand years; Rev. 20:4; 1 Cor. 6:2, 3; that during this time the earth lies in a desolate and chaotic condition, Jer. 4:20-27, described, as in the beginning, by the Greek term *abussos* (ἄβυσσος) bottomless pit (Septuagint of Gen. 1:2); and that here Satan is confined during the thousand years, Rev. 20:1, 2, and here finally destroyed; Rev. 20:10; Mal. 4:1; the theater of the ruin he has wrought in the universe, being appropriately made for a time his gloomy prison house, and then the place of his final execution.

—XXIV—

That at the end of the thousand years, the Lord descends with his people and the New Jerusalem, Rev. 21 : 2, the wicked dead are raised and come up upon the surface of the yet unrenewed earth, and gather about the city, the camp of the saints, Rev. 20 : 9, and fire comes down from God out of heaven and devours them. They are then consumed root and branch, Mal. 4 : 1, becoming as though they had not been. Obad. 15, 16. In this everlasting destruction from the presence of the Lord, 2 Thess. 1 : 9, the wicked meet the everlasting punishment threatened against them. Matt. 25 : 46. This is the perdition of ungodly men, the fire which consumes them being the fire for which "the heavens and the earth which are now" are kept in store, which shall melt even the elements with its intensity, and purge the earth from the deepest stains of the curse of sin. 2 Pet. 3 : 7-12.

—XXV—

That a new heavens and earth shall spring by the power of God from the ashes of the old, to be, with the New Jerusalem for its metropolis and capital, the eternal inheritance of the saints, the place where the righteous shall evermore dwell. 2 Pet. 3 : 13; Ps. 47 : 11, 29; Matt. 5 : 5.

PUBLICATIONS.

The Seventh-day Adventist Publishing Association, Battle Creek, Mich., issues the following periodicals:—

THE ADVENT REVIEW AND HERALD OF THE SABBATH, weekly. This sheet is an earnest exponent of the Prophecies, and treats largely upon the Signs of the Times, the Second Advent of Christ, the Commandments of God, the Faith of Jesus Christ, &c. Terms, \$2.00 a year in advance.

THE YOUTH'S INSTRUCTOR, monthly. This is a high-toned, enlarged practical sheet, devoted to moral and religious instruction, adapted to the wants of youth and children. Terms, 50 cents a year in advance.

THE HEALTH REFORMER, monthly. This journal is devoted to an exposition of the laws of life, and the application of those laws in the preservation of health, and the treatment of disease. Terms, \$1.00 a year in advance. Also,

Books, Pamphlets, and Tracts.

	Price.		Price.
Hymns and Tunes, morocco,	1.00	Discussion—Lane and Barnaby,	25
Thoughts on the Revelation,	1.00	United States in Prophecy,	20
Thoughts on Daniel,	1.00	“ “ bound,	40
Life Incidents,	1.00	Discussion—Grant & Cornell,	20
Life of Eld. Joseph Bates,	1.00	The Bible from Heaven,	20
Spirit of Prophecy, Vol. 1,	1.00	Modern Spiritualism,	20
“ “ “ Vol. 2,	1.00	The Atonement,	20
How to Live,	1.00	Refutation of the Age to Come,	20
Sabbath Readings, muslin,	60	Our Faith and Hope, No. 1,	20
The Game of Life,	50	“ “ “ “ No. 2,	20
“ “ paper covers,	30	The Three Messages,	15
Hymns & Spiritual Songs,	25	Resurrection of the Unjust,	15
“ “ “ bound,	50	Ministration of Angels,	15
Appeal to Youth, muslin,	40	The Sanctuary and 2300 Days,	10
“ “ in pamph't,	10	Exposition of Matt. 24,	10
Solemn Appeal relative to Sol-		Brown's Review of Gilfillan,	10
itary Vice, &c., muslin,	50	The Seventh Part of Time,	10
The same in paper covers,	30	Truth Found—Sabbath,	10
Appeal to Working Men, &c.,	25	Date of the 70 weeks of Dan. 9,	10
“ “ bound,	40	Vindication of the Sabbath,	10
Second Advent Keepsake,	25	The Seven Trumpets,	10
“ “ “ gilt,	40	Position and Work of the True	
Sermons on the Sab. & Law,	25	People of God,	10
History of Immortality,	25	Sunday Seventh Day,	10
Bible Lessons for Children,	25	Appeal to Baptists—Sabbath,	5
“ “ “ bound	35	Milton on the State of the Dead,	5

Address,

REVIEW & HERALD, Battle Creek, Mich.